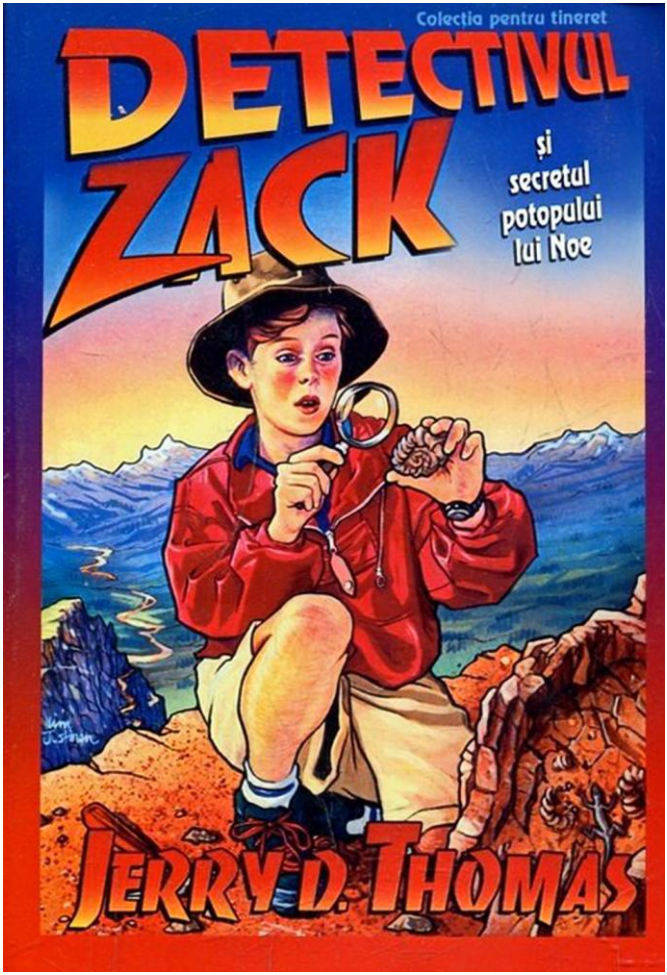

Jerry D. Thomas
Detectiv Zack şi secretul potopului lui Noe
Editura Viaţa şi Sănătate, 2001

Noe şi Zâna Dinţişorilor
CAPITOLUL I
Noe şi Zâna Dinţişorilor
Parcul Naţional Daniel Boone, Campingul Twin Knobs, Kentucky
27 iunie

De ce mă aflu eu în sacul de dormit, într-un cort, şi scriu în carneţelul meu? Şi ce caut în pădurea Daniel Boone? E o poveste lungă, aşa că o s-o iau de la început.

Încerc să nu fac prea mult zgomot, ca să nu-i trezesc pe sora şi pe frăţiorul meu, dar nu-i uşor să scrii drept pe pământul ăsta care numai neted nu e. Mai ales când ţii creionul într-o mână şi lanterna în cealaltă!

Totul a început când a venit tata acasă şi ne-a spus că vara asta facem o excursie. La început, n-am vrut să merg. Vreau să spun, mă gândeam că o să pierd tabăra şi toate celelalte lucruri interesante! Dar, când ne-a spus tata şi unde urma să mergem, m-am răzgândit imediat. Pentru că excursia asta o să mă ajute să rezolv un mister.

De fapt, cred că totul a început când prietenul meu Bobby mi-a zis că sunt cam într-o ureche. Nu voia să fie răutăcios. Pur şi simplu, mi-a spus ce gândea. Aşa sunt prietenii, nu? Iar noi chiar suntem prieteni buni.

Noi doi ne-am construit un fel de cabană în pădurea din spatele casei mele. Nimeni altul nu mai ştie locul. Într-o zi, pe când lucram la turnul de observaţie secret, am pomenit ceva despre arca lui Noe.

— Mă întreb, cum o fi ajuns bolovanul ăsta aici? întrebase Bobby.

Stătea pe o stâncă mare de tot, mai mare decât microbuzul tatălui meu. Stânca asta am folosit-o drept zid pentru spatele cabanei noastre, iar turnul de observaţie l-am făcut deasupra ei.

— A, sunt sigur că l-a adus potopul, am răspuns, în vreme ce aduceam o creangă mare pentru turn.

— Ce potop?!

— Ştii tu, potopul… Cu Noe, şi arca, şi toate celelalte… Eram convins că se prefăcea.

— Glumeşti!

Am lăsat creanga jos şi m-am uitat la el.

— Nu glumesc deloc! Cum altfel crezi tu că ar fi putut ajunge pietroiul ăsta aici?

Bobby a început să râdă.

— Nimeni nu crede că povestea cu Noe şi potopul e adevărată!

— Ba eu cred!

— Probabil crezi că şi iepuraşul de Paşte, şi Zâna Dinţişorilor* sunt adevăraţi…

— Ce tot spui acolo? Tu nu crezi că povestirile din Biblie sunt adevărate?

Credeam că Bobby glumea. Însă el era foarte, foarte serios.

— Nu ştii că oamenii de ştiinţă au dovezi că lumea există de milioane de ani?

— Nu, eu niciodată…

— Şi că pot demonstra că n-a fost nicicând vreun potop care să acopere tot pământul!

În mintea mea începea să fie confuzie. Ştiam şi eu că unii cercetători susţineau lucruri de felul ăsta, dar nu credeam că-i ia cineva în serios.

— Eu nu cred că-i adevărat. Cine ţi-a spus?

— Am învăţat la şcoală. E şi în manualul de ştiinţele naturii, aşa că *trebuie* să fie adevărat.

— Bine, dar Biblia spune că pe vremea lui Noe chiar a fost un potop, de-adevăratelea. Cum ar putea să se înşele Biblia?

— Profesoara mea zice că Biblia nu-i decât o carte veche de poveşti, la fel ca poveştile fraţilor Grimm sau cele cu zâne şi spiriduşi. Tot ea spune că numai câţiva creştini de modă veche mai cred că poveşti ca potopul s-au întâmplat în realitate. Doar n-oi fi şi tu unul din ei?

Nu-mi convenea deloc să mi se spună că aş fi „de modă veche". Suna de parcă ar fi fost vorba de rochiile bătrânei doamne Harper sau de un tramvai cu cai. Dar nu ştiam cum să-i răspund. Tare-mi venea să-i zic să-şi ţină gura, însă nu prea părea să fie cel mai bun răspuns. Din fericire pentru mine, s-a auzit atunci glasul altcuiva:

— Zack, e timpul pentru cină! Hai acasă! Era mama.

— Trebuie să plec, am mormăit eu şi am luat-o la fugă spre casă. Trebuie să vă spun că eram tare nedumerit. Crezusem că toată lumea era convinsă că Biblia este adevărată şi că şi potopul se întâmplase cu adevărat. La masă, abia am aşteptat ca tata să termine de spus rugăciunea şi, în timp ce întindea mâna după piureul de cartofi, m-am

repezit să-i pun întrebarea care mă rodea:

— Tată, poveştile din Biblie sunt adevărate?

Tata scăpă în sos lingura de servit. Mama, care turna suc de fructe pentru Kayla, se opri şi rămase cu ochii ţintă la mine. Kayla rămase şi ea cu lingura plină cu fulgi de cereale suspendată în aer. (E sora mea şi e OK – pentru o fată. Dar să nu-i spuneţi c-am zis asta despre ea!) Chiar şi Alex se opri vreun minut din mestecat (Alex are şapte ani).

Note:

— Zâna Dinţişorilor: În poveştile americane, zâna care îi răsplăteşte pe copiii cărora le cresc dinţii noi în locul celor de lapte; la culcare, aceştia pun dintele cel vechi sub pernă, iar dimineaţa găsesc 6 în locul lui o monedă sau o bomboană cu care l-a înlocuit „Zâna Dinţişorilor". (N.T.)

— Ce vrei să spui, Zack?

Tata pescui lingura din castron şi picta cu sosul arămiu piureul lui Kayla.

— Vreau să spun, toate istoriile acelea s-au întâmplat în realitate sau sunt doar invenţii – aşa, ca poveştile cu zâne sau Ţestoasele Ninja?

— Zack, noi ţi-am spus mereu că povestirile şi oamenii din Biblie sunt reali.

În timp ce vorbea, mama turna sucul.

— Cine ţi-a spus că n-ar fi?

— Bobby zicea că oamenii de ştiinţă pot dovedi faptul că pământul are milioane de ani şi că n-a fost niciodată un potop care să-l fi acoperit pe de-a-ntregul.

— Şi tu de ce crezi că el ar putea avea dreptate? mă întrebă tata.

— Mi-a zis că scrie şi în cartea lui de ştiinţe naturale. Şi chiar şi profesoara i-a spus că Biblia nu-i decât o carte veche de poveşti.

Tata mă privi pe deasupra castronului cu salată. Kayla se uita la el, aşteptându-i şi ea răspunsul. Până şi Alex asculta.

— O parte din ce-a zis Bobby e adevărat.

— Da?!…

Kayla era şocată.

— Te rog, lasă-mă să termin.

Tata îi aruncă o privire mustrătoare lui Kayla.

— Bobby are dreptate. Mulţi cercetători cred că Biblia greşeşte, că n-a fost niciun potop. Iar în cele mai multe şcoli publice nu se învaţă că Dumnezeu a creat pământul şi toate fiinţele care trăiesc pe el. În loc de asta, se predă teoria evoluţionistă – ideea că, de-a lungul milioanelor de ani, pământul şi toate animalele şi plantele s-au dezvoltat cumva de la sine.

— Dar pot să şi demonstreze că aşa a fost? am întrebat eu.

— Ei cred că pot. Dar eu cred că se înşală.

— Dar tu poţi să demonstrezi că în Biblie scrie adevărul?

— Nu. Nu pot să demonstrez. De-asta spune Biblia că avem nevoie de credinţă. Zack, ştii ce spune Biblia că este credinţa?

— Nu.

De data asta, mama fu cea care vorbi.

— Zack, ştii ce înseamnă cuvântul *dovezi?*

— Nu e cam acelaşi lucru cu *indicii?*

— Ba da. Detectivii caută dovezi sau indicii pentru a rezolva un caz misterios. Biblia spune despre credinţă că este dovada lucrurilor care nu se văd. Ce crezi că înseamnă asta?

Am mestecat o gură de piure în timp ce mă gândeam la răspuns.

— Cred că înseamnă că a avea credinţă este totuna cu a crede un lucru când nu sunt destule indicii pentru a-l dovedi.

— Aşa este, Zack.

— Dar, dacă întreaga lume a fost acoperită de ape, n-au rămas totuşi nişte indicii? Aş vrea să-i pot spune lui Bobby câteva lucruri pe care cercetătorii lui le-au trecut cu vederea. Ceva care să-i arate că potopul s-ar fi putut întâmpla.

Ziua următoare a fost cea în care a venit tata acasă cu vestea bună despre excursia noastră.

Dar uite că mi se termină bateriile! Şi nici măcar n-am apucat să explic de ce sunt aici sau ce scriu în carneţel. Ei bine, o s-o fac mâine.

Acum mai bine mi-aş scrie mie însumi o notiţă, ca să nu uit să-i cer tatii baterii noi.

Lucruri interesante pe care le-am văzut

Cuvinte importante

— *Cercetători:* Oameni care studiază tot ce ţine de ştiinţă, pentru a afla cum, când şi de ce se întâmplă lucrurile (aproape ca detectivii).

Credinţă: Să crezi în ceva chiar şi atunci când nu există destule indicii pentru a demonstra acel lucru.

— ***Dovezi:*** Indicii despre ce s-a întâmplat cu adevărat.

Detectiv: Cineva care rezolvă cazurile misterioase, căutând indicii despre cele întâmplate.

Evoluţie: Ideea că pământul şi toate fiinţele pur şi simplu s-au dezvoltat cumva de la sine, timp de milioane şi milioane de ani.

Indicii despre potopul lui Noe

Tata, am nevoie de baterii!

CAPITOLUL II

Un detectiv preia cazul

Te autostradă Campingul de la Twin Knobs, Kentucfy

27 iunie

N-o să credeţi ce-am văzut azi-dimineaţă! înotam în lacul de la camping şi am zărit un peşte mare chiar aproape de suprafaţa apei! Am strigat-o pe Kayla şi l-a văzut şi ea. Când am observat că nu fuge de noi, ne-am apropiat mai mult. S-a îndepărtat puţin, dar a rămas la suprafaţă. Am continuat să-l urmărim şi ni s-au alăturat şi alţi câţiva copii. Am încercat cu toţii să-l înconjurăm şi să-l prindem. Am reuşit să-l apuc o dată, dar mi-a alunecat din mâini.

Nu departe de camping, am văzut şi trei căprioare care păşteau. Codiţele albe li s-au ridicat ca nişte steguleţe atunci când au rupt-o la fugă. Am mai văzut şi o veveriţă, o marmotă şi o grămadă de iepuri. Kayla şi cu mine am cules nişte mure pentru prânz şi am aruncat pietre, făcându-le să sară pe apa lacului.

Tata s-a uitat şi el la noi vreun minut; apoi a spus:

— Vezi dacă poţi să nimereşti buşteanul ăla mare, verzui.

Era un ciot de copac, aproape la fel de mare ca mine, dar mult

mai alunecos! Plutea în mijlocul lacului, departe de mal. Kayla n-a putut să arunce piatra aşa de departe, însă eu l-am nimerit – şi, când l-a lovit piatra mea, s-a mişcat!

— Hei, tata, uită-te! S-a mişcat când l-am lovit!

A început să arunce şi el pietre. Şi bineînţeles că tata aruncă pietrele cu mult mai multă forţă decât mine, aşa că, atunci când l-a nimerit el, buşteanul s-a clătinat de-a binelea!

— Ai dreptate, Zack. Pluteşte.

— Tată, cioturile plutesc întotdeauna aşa, vertical?

— Cred că da. Rădăcinile sunt probabil partea cea mai grea, aşa că rămân dedesubt.

Oricum, după prânz, ne-am împachetat lucrurile şi am pornit la drum, să căutăm un alt loc de tabără. Aşa că acum mă aflu în microbuz şi o să încerc să scriu din nou în carneţelul meu de notiţe, dacă şoseaua n-o să aibă prea multe hopuri.

Dar încă n-am explicat de ce scriu eu în carneţel. Aseară n-am reuşit să-mi închei povestirea. Ah, chiar…

— Tata?

— Da, Zack.

— Am nevoie de baterii noi pentru lanterna mea.

— Ţi s-au terminat deja bateriile?

— Da, mai întâi mi-a folosit Alex lanterna aseară, când ne întorceam acasă după ce prinsesem licurici. Şi, nu uita, am avut-o la mine şi atunci când te-am ajutat să aduni lemne pentru foc.

— Aşa e, m-ai ajutat.

— În plus, am folosit-o şi când mama şi-a căutat acul de cusut pe care l-a pierdut.

Tata îi aruncă mamei o privire.

— E adevărat, spuse ea, dar n-am reuşit să-l mai găsim.

— Iar aseară a trebuit să mai aprind lanterna şi ca să scriu în carneţelul meu! am adăugat eu.

— Bine, bine!… râse tata. Cred că mai sunt nişte baterii în husa aparatului de fotografiat.

— Şi unde-i husa?

— Cred că e tocmai în spatele scaunului, sub sacii de dormit,

chiar lângă maşina de gătit. Poţi s-o cauţi când ne oprim la următoarea benzinărie.

Şi, când în sfârşit am tras maşina lângă pompă la o benzinărie prăfuită, eu eram gata… gata să sar din microbuz ca să fug la toaletă. Am câştigat şi eu o dată cursa şi am ajuns primul dintre fraţii mei. Desigur că după aceea a trebuit să văd ce fel de gustări şi răcoritoare erau de vânzare la automate. Apoi a venit la mine Kayla, în goana mare, m-a atins şi a strigat: 12

Un detectiv preia cazul

— Tu eşti!

Alex, Kayla şi eu jucăm leapşa ori de câte ori facem vreo oprire. La plecare, după prânz, Kayla fusese ultima prinsă, aşa că acum ea a fost cea care a reînceput jocul. Când ne-a chemat mama să urcăm în microbuz, tocmai îl prinsesem pe Alex, aşa că la următoare oprire o să trebuiască să fiu atent la el.

Eram deja în maşină şi tocmai ne fixam centurile de siguranţă când deodată mi-am adus aminte de baterii.

— Tata, mai aşteaptă o clipă. Trebuie să găsesc bateriile.

Să vă spun ceva despre microbuzul nostru. Eram înghesuiţi ca murăturile în borcan. Nu e un microbuz prea mare. De fapt, e chiar unul foarte mic. N-are decât un singur loc în spate, iar în restul spaţiului erau îndesate mâncare, haine şi toate lucrurile de care ai nevoie în excursie. De obicei, ne cam certăm al cui e rândul să stea pe locul de la geam sau pe cel de lângă uşă.

M-am uitat la Alex şi Kayla. Erau deja pe locurile lor, cu centurile puse. Mama simţi că urma o ceartă.

— Alex, Kayla, vreţi să vă ridicaţi un minut, ca Zack să poată căuta husa? Mersi, copii.

— Tata, am zis eu după câteva clipe, sub sacii de dormit e cortul şi nu pot s-ajung dincolo de el.

— Atunci o să trebuiască să încerci din partea cealaltă, pe sub scaun. M-am uitat la mama.

— Alex, Kayla, rosti ea dulce, n-aţi vrea voi să ieşiţi puţin, ca Zack să se poată uita şi sub scaun?

Bombănind, îşi făcură loc pe lângă mine, în timp ce mă aplecam

spre podea. Am tras afară o cutie cu cărţi de colorat, un casetofon şi setul meu de maşinuţe. Mi s-a părut că zăresc husa aparatului foto undeva în spate, departe, aşa că m-am întins cât am putut mai mult şi…

— Au! Mama!

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Cred că ţi-am găsit acul…

Mi-am ridicat mâna, cu acul ei înfipt într-un deget. La locul înţepăturii apăruse şi o mică picătură de sânge.

— Vai! Ce rău îmi pare!

Ochii mamei erau larg deschişi şi chipul îi pălise. Aşa sunt mamele, uneori.

— E OK. Nu doare chiar atât de rău.

Mi-am scos acul din deget şi i l-am dat. Mama l-a luat ţinându-l la distanţă, ca şi cum în clipa următoare avea s-o atace şi pe ea!

Până la urmă, am găsit şi husa aparatului foto, şi bateriile. Să trec înapoi la carneţel. Aseară n-am reuşit să termin, aşa că o să-ncerc să explic chiar acum. Dacă pot face cumva să nu umplu paginile de sânge.

Cum spuneam, vorbiserăm despre povestirile din Biblie, mai ales despre potopul lui Noe. Chiar se întâmplase ori ba? Am înţeles că nu există dovezi care să dea un răspuns 100% sigur. Era cu totul altceva dacă ar fi fost cineva acolo cu o cameră video, să filmeze! Cu toate astea, voiam să ştiu dacă exista vreo dovadă reală, nişte indicii care să arate că s-a întâmplat cu adevărat.

Atunci a venit tata cu vestea cea bună. Tocmai eram la cină, în mijlocul unei pizza. Nu, nu *eram* cu adevărat într-o pizza, ci tocmai *mâneam* pizza când tata ne-a spus:

— Cum v-ar plăcea să facem o excursie vara asta?

Mi-am amintit de excursia pe care o făcusem cu un an înainte. Merseserăm cu maşina, fără să oprim deloc pe drum, până hăt! la şcoala unde făcea tata un curs de vară – un drum aşa de lung!

— Nu ştiu, tată, aş prefera să rămân acasă şi să merg în tabără cu prietenii mei…

— Dar mergem în Utah!

— Unde-i Utah? a vrut Alex să afle.

Tata a scos harta Statelor Unite. Ne-a arătat tot drumul de la noi de acasă, din Maryland, până în Utah.

— Şi, ia uitaţi-vă, ne-a arătat el pe hartă, am putea să ne oprim în Texas şi să-i vizităm pe bunici şi pe verişorii voştri.

Îmi plăcea ideea. Totuşi…

— Tată, dar de ce vrei să mergem tocmai până acolo?

— Pentru că anul ăsta aş putea să mă duc la un altfel de curs de vară, care se ţine în Utah. Profesorii sunt cercetători care ne vor arăta dovezi că Biblia e corectă când vorbeşte de potopul lui Noe.

Asta suna într-adevăr grozav!

— Vrei să spui că oamenii aceia de ştiinţă or să ne dea indicii care dovedesc că povestirea din Biblie despre potop e adevărată?

— Da.

— Atunci, ce mai aşteptăm? Hai să mergem!

— Hei! a râs tata. O să ne ia ceva timp să ne pregătim. De-a lungul drumului o să facem popas prin parcuri naţionale şi păduri. Aşa că o să 14

Un detectiv preia cazul avem nevoie de corturi şi de sacii de dormit, de butelie şi de lanternă. Dar, Zack, a adăugat el, mai e ceva ce trebuie să fac înainte de toate. Vino aici, în capul mesei.

Nu eram sigur că voiam să mă întrerup din mâncatul pizzei. Alex se afla îndeajuns de aproape ca să mi-o înşface. Însă am rămas cu ochii pe ea în timp ce mă îndreptam spre scaunul tatii. Tata a desfăcut un pachet, din care a scos o şapcă maronie de detectiv şi o insignă albastră pe care scria cu litere mari: „DETECTIV ZACK".

— Zack, mi-a zis, te numesc detectiv şi îţi încredinţez acest caz. Este datoria ta să rezolvi misterul potopului lui Noe. S-ar fi putut întâmpla? Există vreo dovadă în acest sens?

Mi-a pus apoi şapca pe cap. Toată lumea a bătut din palme şi a strigat „Ura!"

Atunci, tata a băgat din nou mâna în pachet şi a mai scos un carneţel albastru, de aceeaşi nuanţă ca şi insigna.

— Zack, ca orice bun detectiv, va trebui să notezi toate indiciile. Scrie tot ce vezi şi auzi, care ţi se pare important. Ia carneţelul cu tine peste tot unde ne vom duce.

Am întins mâna să iau carneţelul.

— Mulţumesc, tată, am spus. Accept să investighez cazul. Mi-am scos şapca şi am făcut o plecăciune.

— Ura! au strigat cu toţii din nou.

— Şi acum, Zack, a spus tata pe când eu mă întorceam la pizza mea, dacă o să notezi toate indiciile pe care o să le găsim, la întoarcere o să ai câte ceva să-l înveţi pe Bobby despre ştiinţă. Şi despre Biblie!

— Grozav!

Aşadar, acum ştiţi de ce scriu eu în acest carneţel. Fac o listă cu toate lucrurile interesante pe care le văd în fiecare zi. Şi cu toate cuvintele importante pe care le aud. Nu se ştie niciodată care anume se va dovedi un indiciu care să susţină istoria potopului lui Noe. Iar un bun detectiv nu pierde niciun indiciu!

Lucruri interesante pe care le-am văzut
O veveriţă
Trei căprioare
Un peşte cât se poate de ciudat
O marmotă
Un ciot cu rădăcină, care plutea
Cuvinte importante
Indicii despre potopul lui Noe

CAPITOLUL III

O peşteră şi o lumânare

(Parcul Naţionalal (Peşterii Mamuţilor Campingul de la JeCCystone, kg. ntucky

29 iunie

Am mai văzut eu peşteri, însă niciuna nu e ca Peştera Mamuţilor. E nemaipomenită! După ce a trebuit să stăm în arşiţă, aşteptând la intrare să ne vină rândul, a fost minunat când am făcut primii paşi înăuntru – era ca şi cum am fi intrat într-unul din magazinele acelea cu aer condiţionat. Mi-am scos şapca de detectiv ca să mă răcoresc. Îndată, doamna care era ghida noastră a început să ne

explice despre peşteră.

— Formaţiunile ciudate de rocă pe care le veţi vedea se numesc stalactite şi stalagmite. Cele care atârnă de tavan ca nişte ţurţuri sunt stalactitele. Cele care cresc de jos sunt stalagmitele. Peştera Mamuţilor este o peşteră vie. Aceasta înseamnă că stalactitele şi stalagmitele încă mai cresc. Ele se mai află şi astăzi în procesul de formare, la fel cum au fost de milioane de ani.

M-am uitat la tata.

— Milioane de ani? Aici n-o să aflăm nimic despre potopul lui Noe. Tata se întoarse spre mine şi-mi făcu cu ochiul.

— Hai să ascultăm şi să deschidem bine ochii cât suntem aici. Poate găsim nişte indicii ascunse.

Ghida arăta spre o stalactită ce aproape atingea o stalagmită.

— Urmăriţi picătura de apă.

Ne-am uitat cu atenţie şi am văzut căzând o picătură.

— Când se scurge pe formaţiuni, picătura lasă în urma ei o parte infimă din mineralele dizolvate în ea. Încet, încet, aceste minerale se adună pe suprafaţa formaţiunii. În felul acesta, cu fiecare picătură, stalagmita mai creşte puţin în înălţime, iar stalactita se mai lungeşte şi ea puţin. La viteza cu care se scurg aici picăturile, credem că această stalactită se va uni cu stalagmita în aproximativ zece mii de ani.

Alex vorbi îndeajuns de tare ca să-l audă toată lumea:

— Ăsta-i un timp lung, mami?

Turiştii râseră cu toţii. Mă simţeam stânjenit. Aşa sunt uneori frăţiorii ăştia mai mici!

— Haideţi totuşi să nu rămânem aici pentru a vedea dacă este sau nu aşa! spuse ghida, conducându-ne mai adânc în peşteră.

Curând ajunserăm într-o sală mare. Şi, când spun mare, chiar înseamnă mare! Era uriaşă, suficient de încăpătoare ca să intre în ea un întreg stadion de fotbal, cu tribune şi reflectoare cu tot!

Ghida ne arătă firicelul de apă care curgea de-a curmezişul sălii.

— Este greu de crezut că o sală atât de mare a putut fi modelată în stâncă de un pârâiaş ca acesta, dar aşa a fost. Timp de milioane de ani, pârâiaşul a tot săpat, ducând cu el toată cantitatea enormă de rocă! îşi flutură ea braţul într-un gest care cuprindea întreaga sală.

„Aş spune că e cam greu de crezut”, m-am gândit eu.

— Acum aş vrea să vă faceţi o idee despre cum trebuie să li se fi părut această peşteră primilor exploratori care au intrat în ea.

Se îndreptă către o cutie metalică.

— Voi stinge acum toate luminile. Va fi complet întuneric.

— Oooh! făcu toată lumea.

— Apoi voi aprinde o lumânare, pentru a vă arăta câtă lumină au avut primii exploratori ai peşterii. Copii, să nu-i lăsaţi singuri în întuneric pe părinţii voştri! S-ar putea speria, iar eu nu vreau să trebuiască să am grijă de niciun părinte plângăcios!

Kayla mă apucă de braţ şi se lipi de mine. Probabil îi era frică sau ceva de genul ăsta. Aşa sunt surorile câteodată. Am aruncat o privire împrejur şi l-am văzut pe tata stând aproape de mama şi ţinându-l pe Alex de după umeri. Ne-am repezit şi noi lângă ei. Doar ca să nu-şi facă griji.

— Sunteţi gata cu toţii? Stingerea!

Luminile se stinseră. Era întuneric. Vreau să spun, beznă de-a binelea. Nu-ţi puteai da seama dacă aveai ochii închişi sau deschişi – era la fel de întuneric! Nu vedeam absolut nimic. Mi-am mişcat mâna prin faţa ochilor, ca să verific dacă nu se vedea totuşi ceva.

— Au!

— Iartă-mă, Kayla.

Apoi, ghida aprinse o lumânare. Luminiţa gălbuie arunca umbre gigantice pe pereţii şi tavanul peşterii.

— Ooo! făcu din nou toată lumea.

Lumina lumânării părea mult mai puternică decât aş fi crezut.

— Acum uitaţi-vă încoace.

Ghida aprinse o mică torţă de la flacăra lumânării.

— Primii exploratori foloseau torţe pentru a cerceta tunelurile întunecoase. Dacă voiau să vadă cam cât de mare era o sală ca aceasta, făceau astfel.

Îşi îndoi braţul şi aruncă torţa sus, pe o ieşitură a stâncii aflată la o înălţime destul de mare.

— Ooo, făcurăm cu toţii.

Flăcările torţei străluceau cu putere, iar eu încercam să-mi

imaginez cum ar fi fost să explorez singur o asemenea peşteră. Precis că Bobby şi cu mine ne-am fi descurcat de minune.

— Mama, sunt peşteri şi pe-aproape de casa noastră?

— Sper că nu! exclamă ea.

Mă întreb – de ce-o fi zis asta oare?…

Mai târziu, după ce ne-am întors la camping, ne-am distrat din nou pe cinste. Erau acolo o piscină şi un tobogan cu apă. Am înotat până s-a întunecat aproape de tot; apoi ne-am schimbat şi am ieşit iarăşi afară, să ne uităm la desene animate cu ursuleţul Yogi. După aceea, cineva s-a îmbrăcat într-un costum de ursuleţ şi a trecut pe la toţi, dând mâna cu copilaşii mai mici. Yogi acela costumat nu arăta prea grozav, dar cred că lui Alex i-a plăcut. Ăştia-s frăţiorii mai mici. Era întuneric, întuneric când am început în sfârşit să pregătim masa de seară. Tata a aprins lanterna şi a pus-o pe masa de picnic, ca să putem vedea. Era rândul meu s-o ajut pe mama să gătească cina. Tata, Kayla şi Alex s-au dus să aranjeze paturile în corturi.

— Zack, adu-mi, te rog, butelia şi maşina de gătit.

— Nicio problemă, mamă.

M-am dus după ele. Erau mai grele decât îmi închipuisem.

— Gata, mamă! i-am zis, gâfâind.

— Mulţumesc. Acum, dacă vrei să deschizi conservele de fasole, eu o să tai salata şi roşiile. Şi deschide şi o conservă de măsline.

Am început să răsucesc deschizătorul de conserve.

— Mama, am întrebat-o, ce fel de lumânare crezi că era aceea din peşteră? Ţi-aduci aminte, cea pe care a aprins-o ghida după ce a stins toate luminile? Cred că era mai strălucitoare ca lanterna asta!

— Era o lumânare normală, Zack. Doar că părea mai puternică din cauză că ochii tăi se obişnuiseră cu întunericul.

— Poftim?

— Ştii că pupilele, partea aceea neagră din centrul ochiului, se măresc la întuneric.

— Da.

— Ei bine, peştera era atât de întunecoasă încât pupilele tale s-au mărit la maxim. Aşa că, atunci când a fost aprinsă lumânarea, ţi s-a părut mult mai luminoasă decât în mod normal.

— Prin urmare, dacă lumânarea aceea ar fi acum aici, n-ar mai părea aşa de strălucitoare.

— Pe lângă lanternă sau focul de tabără – n-ar părea deloc strălucitoare! Şi poate că în asta este şi o lecţie bună, Zack. O lecţie despre adevăr.

M-am uitat la mama şi am clătinat din cap.

— Nu înţeleg.

— Cei care nu ştiu prea multe despre Dumnezeu şi despre felul în care a luat fiinţă lumea noastră ar putea crede că poveştile oamenilor de ştiinţă despre milioane de ani şi lucruri de felul ăsta sunt idei de-a dreptul strălucite. Însă, când le compari cu adevărul Bibliei, par palide şi slabe.

I-am privit ochii ce străluceau în lumina focului.

— Mulţumesc, mama, îmi place cum ai spus. Eu vreau să aflu adevărul adevărat, nu ideile slabe ale unuia sau altuia. Mă bucur că am plecat în excursia asta. N-am ajuns încă să-l întreb pe tata dacă a văzut în peşteră vreun indiciu ascuns.

— Sunt sigură c-o să ai destul timp mâine, îmi spuse mama. Trebuie să plecăm devreme şi să conducem toată ziua.

În timp ce o îmbrăţişam, am zărit ceva.

— Ia uite! Un liliac!

— Cum? Unde?

— Tocmai a zburat pe deasupra focului! Uite, uite-l din nou! Mama se repezi spre cort, aproape răsturnându-mă de pe picioare.

— Nu-l lăsa să se apropie de mine! ţipă ea.

— O, mami, a şi plecat! Hai, vino să mâncăm.

Nu ştiu de ce s-o fi supărat mama aşa de tare. Mie, liliacul mi se păruse drăguţ. Probabil aşa sunt mamele…

Lucruri interesante pe care le-am văzut

O peşteră cu o sală enormă		
O sală enormă, în care era beznă		Întuneric

O strălucitoare lumânare
O tortă zburătoare
Un liliac zburător
Stalactite
Stalagmite
Cuvinte importante
Formaţiuni Roci str atifie cat e u. să
uneori, cu forme ciu date.
Stalactite Fo rma ţiuni care a nă târ
de tavanul peş ter ilor. Ar ată ca te niş
ţurţuri murdari.
Stalagmite Fo rmat luni care cresc pe
solul peşterilor. M ulte di n ele seamănă cu
nişte cornete de! heţată nq murdare.
Întoarse cu susul În jos.
Peşteră vie: 0 pe şteră În e car
stalactitele şi se stalagmitele ă afl ă Înc
În formare.
Minerale: din Substanţele ă ap n di

care se formează		sta lacti	tel e	Şi	
stalagmitel e.					

Indicii despre potopul lui Noe

CAPITOLUL IV

Vrejuri de roşii şi picioare pline de noroi

(Parcul Naţional Omefiita Campingul de (a jlatside WUderness, fixkgnsas

1 iulie

Aseară n-am mai ajuns să scriu nimic în carneţel. De-abia, de-abia am găsit un loc de tabără – şi, când în sfârşit ne-am oprit pentru popasul de noapte, se întunecase de tot. Ceea ce a făcut să ne fie şi mai greu să întindem corturile şi să pregătim cina.

Toată ziua n-am făcut decât să urmăm un drum neasfaltat prin Munţii Ozark. Astfel ne-am pomenit în mijlocul pustietăţii. Chiar aşa, nu era nimeni şi nimic pe distanţă de kilometri întregi. În cele din urmă ne-am oprit într-o poiană mare, pe coasta unui munte. Ai fi crezut că în locul acela tăcerea ar fi trebuit să fie mai profundă decât într-o şcoală pe timpul verii, însă, când m-am dat jos din maşină, aşa un zgomot mi-a asurzit urechile, că nu mai puteam nici să gândesc! Semăna cu o droaie de fierăstraie lucrând de zor pe un aeroport!

— De unde vine gălăgia asta? am strigat la tata.

— Probabil că sunt greieri şi alte insecte! Era mai linişte în maşină, cu motorul mergând!

Ne-am grăbit să întindem corturile şi, după ce am terminat, eu şi Kayla ne-am făcut un plan.

— Tată, hai să luăm o lanternă şi să mergem să vedem ce face atâta zgomot, am strigat noi.

— OK. Staţi un pic să instalez butelia pentru mama voastră.

Tata a terminat în câteva minute şi ne-am îndreptat spre cel mai apropiat copac. Când am ajuns, l-am luminat cu lanterna. Dar creatura sau creaturile care făceau zgomotul s-au oprit brusc – deşi cu greu îţi puteai da seama, din cauza zgomotului venind dinspre ceilalţi copaci.

— Ce este? Vedeţi ceva?

Am căutat în jurul copacului, pe copac, în copac, dar n-am găsit altceva decât frunze. La următorul copac s-a întâmplat acelaşi lucru. Am căutat pe toate crengile, ca şi pe pământul din jurul copacului, însă n-am găsit nimic.

— De data asta, să ne furişăm! am strigat eu.

Aşa că am stins lumina şi ne-am îndreptat prin întuneric către următorul copac. Atunci am aprins dintr-odată lanterna – şi l-am văzut pe unul dintre gălăgioşii aceia! Era un brotăcel verde, care şedea pe marginea unei frunze verzi, orăcăind cât îl ţineau plămânii. Nu era mult mai mare decât o monedă. Trebuie să fi fost acolo mii de brotăcei căţăraţi prin copaci, cântând cu toţii ca nebunii.

I-am povestit mamei descoperirea noastră (ţipând, bineînţeles). A fost şi ea tare uimită. În orice caz, întrucât nu ne puteam înţelege unii cu alţii, după ce-am mâncat ne-am dus direct la culcare. Dimineaţa, când m-a trezit soarele, era linişte. Am căutat brotăceii, dar n-am mai găsit nici măcar unul.

Ieri, imediat după ce am traversat fluviul Mississippi, mi-am amintit să-l întreb pe tata despre peşteră. Mi-am tras pe cap şapca de detectiv şi am început să-i pun întrebări.

— Aşa, tată. Cum se explică milioanele de ani de care a fost nevoie ca pârâiaşul acela să sape o peşteră atât de mare?

— Bună întrebare, Zack. Să începem prin a ne gândi cum se formează peşterile. De obicei, ele apar acolo unde solul este format dintr-un anume fel de roci, numite roci calcaroase. Calcarul se dizolvă lent în apă.

— Ce vrei să spui? am întrebat. Se înmoaie şi se face ca noroiul?

— Nu chiar. Seamănă mai degrabă cu o acadea. Pur şi simplu, se micşorează şi se tot micşorează, până dispare pe de-a-ntregul. Când apa trece prin calcar…

— Cum adică, trece?

— Apa curge în jurul rocii calcaroase şi se şi filtrează prin ea. E ca vrejul meu de roşii de pe terasa din spatele casei. Dai drumul la apă prin furtun, lăsând să curgă un pic în lădiţă şi, curând, apa începe să curgă şi pe pământul din jurul lădiţei, prin găurile de la fund. Mi-am

amintit.

— Aşadar, apa se filtrează prin rocă de sus până jos.

— Corect, spuse tata. Şi în ziua de azi, tot aşa se formează peşterile. Când plouă, apa trece prin calcar şi dă naştere la torente sau râuri subterane, aşa cum ai văzut ieri. Şi, pe măsură ce apa dizolvă lent roca, golul din interiorul acesteia – adică peştera – se tot măreşte.

— Deci peştera pe care am vizitat-o mai creşte şi astăzi, am spus eu.

— Da. Aşa că cercetătorii au măsurat cât de mult se lărgeşte peştera într-un an de zile şi au calculat că, pentru a ajunge la dimensiunile actuale, apa trebuie să fi lucrat milioane de ani, mi-a explicat tata.

— Şi? Au dreptate?

— Lasă-mă să-ţi răspund în felul următor: ţii minte vrejurile de roşii pe care le-am cultivat pe terasa din spate vara trecută?

O-oo… Mi-era teamă că ştiam unde bătea tata cu istoria asta…

— Mda…

— Şi ţii minte şi ziua în care te-am rugat să le uzi în locul meu? Avusesem dreptate. Aceea nu fusese defel o zi bună.

— Mda, am răspuns eu. Am dat prea tare drumul la apă şi am lăsat-o să curgă prea mult.

— Şi?

— Şi a smuls din lădiţă una din plante! Tata râse.

— Ei, nu chiar. Dar apa s-a filtrat prin pământul din lădiţă cu aşa o viteză şi atât de mult timp, încât a spălat tot pământul din jurul rădăcinilor plantei. Iar, atunci când apa a spălat şi pământul de dedesubt, planta s-a răsturnat.

Am oftat.

— Mi-amintesc noroiul care inundase toată terasa…

— Acum gândeşte-te din nou la peşteră. Dacă prin ea ar curge anual aceeaşi cantitate de apă, peştera s-ar mări cu o viteză constantă în fiecare an. Dar dacă…

— Dar dacă ar veni un potop! am zis eu iute. Ar dizolva calcarul cu mult mai rapid decât îl dizolvă în prezent pârâiaşul.

— Corect. Dacă potopul a acoperit întreg pământul, atunci, când

apa s-a scurs după ce s-a oprit ploaia, unde s-a dus toată apa asta? A curs formând fluvii uriaşe şi s-a filtrat rapid prin rocile calcaroase, săpând peşteri enorme într-un timp foarte scurt.

— Aha! Deci peşterile sunt un indiciu bunicel că potopul a fost adevărat, am căzut eu de acord. Are mult mai mult sens să te gândeşti că apele potopului au fost cele care au săpat roca, în loc de câte-o picătură micuţă. Asta face ca milioanele de ani să pară o idee palidă de-a binelea!

M-am uitat la mama, iar ea mi-a zâmbit.

— Dar ia stai puţin! Cum rămâne cu stalactitele şi stalagmitele? Ghida ne-a spus că a fost nevoie de milioane de ani ca ele să crească.

Tata a trebuit să se gândească vreun minut.

— OK. Ce facem când vrea câinele să intre în casă, dar are labele murdare de noroi?

Murphy, câinele nostru, are labele pline de păr şi întotdeauna găseşte el pe undeva nişte noroi, chiar şi atunci când nu plouă!

— Îl băgăm în cadă şi-i spălăm picioarele.

— Iar cada se acoperă cu un strat de noroi.

— Ştiu. Eu sunt, doar, cel ce trebuie s-o cureţe, am gemut eu.

— Ce s-ar întâmpla dacă n-am curăţa niciodată cada? Ce s-ar întâmpla dacă apa s-ar scurge din cadă, dar noroiul ar rămâne?

— Stratul de noroi de pe fundul căzii s-ar îngroşa din ce în ce.

— Aşa este. Acum, dacă l-ai spăla pe Murphy pe labe în fiecare zi, cât timp ar trece până s-ar umple cada cu noroi?

La început n-am priceput deloc ce voia tata să spună.

— De unde să ştiu?

— Gândeşte-te.

— Păi, depinde cât de murdar e pe lăbuţe.

— Da. Cu cât e mai murdar, cu atât s-ar umple mai repede cada cu noroi. Stalactitele se formează pentru că mineralele dizolvate în apă se depun, în vreme ce apa se scurge. Prin urmare – ce au a face picioarele murdare ale lui Murphy cu stalactitele?

— Cu cât e apa mai murdară, adică sunt mai multe minerale dizolvate în ea, cu atât cresc mai repede stalactitele, am dedus eu.

— Şi cum crezi că ar fi apele unui potop? Curate şi limpezi?

— Nu! Ar fi noroioase şi pline de minerale dizolvate. Tocmai bine pentru a forma stalactitele. Aşadar, stalactitele şi stalagmitele sunt şi ele nişte bune indicii despre existenţa potopului.

— Mare dreptate ai, fiule. Şi, bineînţeles, stalactitele şi stalagmitele au continuat să crească şi după potop, şi mai cresc şi azi.

— Îţi mulţumesc, tată, că m-ai ajutat să înţeleg. Şi… tată?

— Da?

— Iartă-mă pentru vrejul de roşii de anul trecut.

— E în regulă. Deja am uitat. Cred că aşa sunt taţii.

Lucruri interesante pe care le-am văzut

Mii de brotăcei verzi (Dar eu am văzut unul singur.)

Cuvinte importante

— *Roci calcaroa.se:* Un fel de rocă pe care apa o poate dizolva.

Indicii despre potopul lui Noe

— Peşteri: Peşterile mari ar fi putut fi săpate mai rapid în calcarul cu duritate mică, dacă prin rocă s-ar fi filtrat o cantitate foarte mare de apă, aşa cum s-ar fi întâmplat în **cazul unui**

PPtPP.

— *Stalactite şi stalagmite:* Se poate ca apa murdară a potopului, plină de minerale dizolvate, să le fi ajutat să crească mai repede decât se întâmplă în prezent.

CAPITOLUL V

Vânt, stânci şi urme de dinozaur

(parcul NaţionaCChyton Laţe

CCayton, Htw Mitqco lOităie

Iar n-am mai scris nimic de multă vreme. De fapt nici n-am mai prea căutat indicii, de la popasul pe care l-am făcut în Texas ca să-i vizităm pe bunici şi pe toţi verii mei. Însă am văzut câteva lucruri interesante pe care trebuie să le notez. Şi asta o să fac, dacă reuşesc să nu las vântul să-mi smulgă din mâini carneţelul!

Locul ăsta de tabără e grozav. Ne-am instalat corturile chiar lângă un lac. Cele mai interesante de-aici sunt stâncile. De

jur-împrejurul nostru sunt stânci mari, cu forme ciudate, rotunjite. Una este cam la fel de înaltă ca un coş de baschet, dar are forma unei pâini. Unele sunt tot aşa de mari ca o maşină sau o casă.

Dacă te plimbi printre stâncile astea este ca şi cum ai merge pe străzile unui oraş mare şi te-ai uita în sus la nişte zgârie-nori şi clădiri rotunde. Cu excepţia faptului că stâncile nu sunt *chiar* aşa de înalte. Şi e tare amuzant să te caţeri pe ele!

Kayla, Alex şi cu mine ne-am urcat pe vârful unei stânci mari în formă de ciupercă gigantică. Le-am făcut cu mâna mamei şi tatii, care rămăseseră la corturi.

— Hei, tată! am strigat eu. Ce-o fi modelat stâncile în felul ăsta?

— Nu te-aud! îmi răspunse tata tot strigând.

Aşa că, după ce ne-am săturat de căţărat şi ne-am dus să mâncăm, l-am întrebat din nou.

În loc să-mi răspundă, mi-a pus şi el o întrebare.

— Ce crezi c-ar spune ghida de la peşteră?

— Nu ştiu, dar probabil că „a fost nevoie de milioane de ani”… Tata râse.

— Ai dreptate. Oamenii de ştiinţă ţi-ar putea spune că terenul de-aici era odinioară plat, neted ca-n palmă.

Alex asculta şi el. Ne întrerupse cu o întrebare:

— Şi toate stâncile au crescut mai târziu?

— Nu, îi răspunse tata. Când terenul de-aici era neted, se afla la acelaşi nivel cu vârful acestor stânci. Locul unde stăm noi acum ar fi fost la vreo şapte metri sub pământ.

Am privit spre lac.

— Cum, şi nici lacul nu era aici?

— În orice caz, nu aşa cum e acum. Unele din rocile de aici erau dure, iar altele mai puţin dure. Mulţi cercetători îţi vor spune că, de-a lungul milioanelor de ani, rocile mai puţin dure au fost roase de vânturi şi ploi. Au rămas numai rocile mai dure. Asta se cheamă eroziune – vântul şi ploaia erodează rocile şi solul.

— Aha, deci de-asta au stâncile aşa nişte forme ciudate, am spus. Când părţile mai puţin dure au fost erodate, cele dure au rămas risipite ici-colo. Dar eu aş zice că potopul a fost cel care a erodat rocile, nu

milioanele de ani.

— Şi eu cred că ai dreptate, fu tata de acord. Biblia spune că, atunci când a încetat ploaia, Dumnezeu a trimis un vânt puternic să usuce pământul. Cred că vântul acela şi apele potopului care se retrăgeau au erodat rocile cu duritate mică şi au lăsat locul ăsta aşa cum îl vedem astăzi.

Iată-mă, aşadar, luptându-mă acum cu vântul puternic ce încearcă să-mi smulgă paginile din carneţel. Dar hai să mă întorc la lucrurile pe care le-am văzut în Texas.

În prima seară petrecută acolo, ne-am dus la bunica. Ea ne-a dus în „Six Flags Over Texas", un parc de distracţii, cu toţi unchii, mătuşile şi verişorii noştri. Maşinuţele au fost grozave! Dar nu m-am dat în „montagne russe". Ştiam că m-ar face să ameţesc!

Pe urmă, în weekend-ul acela, ne-am dus într-un loc unde se pot vedea urme de dinozaur întipărite în stâncă. Urmele se află chiar de-a lungul unei albii secate. Am urcat până acolo şi am încercat să urmăm şi noi paşii dinozaurului.

— Mami, uită-te la mine! a strigat Alex.

Stătea cu amândouă picioarele într-o urmă uriaşă! Chiar şi picioarele mele încăpeau amândouă deodată într-o singură urmă. Am încercat să păşim dintr-o urmă într-alta, dar erau prea departe una de cealaltă.

— Şi ăsta nici măcar nu era un dinozaur prea mare, a râs tata.

— Au existat şi dinozauri mari, mari de tot, taţi? a întrebat Alex.

— Aşa cred, Alex. Cercetătorii au găsit oase enorme, care au aparţinut unor animale de-a dreptul uriaşe.

— Ştiu, am adăugat eu. Le-am văzut scheletele la muzeu.

— Şi eu, a spus tata. Dar, de obicei, când oamenii găsesc oase de dinozaur sau fosile, acestea nu sunt decât câteva bucăţi, amestecate laolaltă. Cercetătorii n-au găsit decât foarte puţine schelete complete, aşa că uneori mai degrabă ghicesc cum arăta un schelet întreg. Şi după aceea ghicesc cum arăta dinozaurul când era în viaţă.

— Vrei să spui că tiranozaurul sau stegozaurul n-au existat niciodată?

— Ba, probabil că au existat. Dar nu putem fi siguri în privinţa

altor câţiva. Uneori e tare dificil – ca şi cum te-ai uita la o grămadă de piese Lego, încercând să ghiceşti cam ce fel de camion ai putea construi din ele.

Mi-a venit în minte o altă întrebare.

— Tată, nu spun oamenii de ştiinţă că dinozaurii au trăit cu milioane de ani înainte de a fi apărut omul pe pământ?

— Ba da… Unii dintre ei aşa susţin. Alex vorbi şi el:

— Tati, Biblia ce zice despre dinozauri?

— Biblia nu spune nimic despre dinozauri, Alex.

— Păi, asta nu înseamnă că de fapt dinozaurii nici n-au existat?

— Nu. Se prea poate ca ei să fi trăit pe pământ înainte de potop. Poate că au trăit şi după potop, dar nu prin locurile unde trăiau oamenii despre care scrie în Biblie. Sau poate că au murit toţi la potop.

— Probabil că n-a fost loc pentru ei pe arca lui Noe! spuse Alex. Tata râse.

— Nu toţi dinozaurii erau creaturi gigantice. Mulţi dintre ei nu erau mai mari decât Murphy, câinele nostru.

— Atunci poate că pur şi simplu n-au venit când i-a chemat Noe! mi-am dat eu cu presupusul.

Un alt lucru distractiv pe care l-am făcut a fost să lansăm artificii pe 4 Iulie*, acasă la ceilalţi bunici ai mei. La Papa şi Mema (aşa le spunem noi) am lansat tot felul de artificii şi rachete. Au fost acolo şi o mulţime dintre verişorii noştri. Săptămâna următoare am făcut o excursie până la Golful Mexic. Eu am explorat plaja, în timp ce tata şi Papa s-au dus să pescuiască pe un dig. Am răscolit prin tone de scoici, până ce am găsit un „dolar de nisip". Am alergat pe dig să i-l arăt tatii. Când m-am apropiat, i-am văzut pe amândoi îndreptându-se spre mine.

— Uite ce-am găsit! am strigat.

Pe când îl întorceau pe toate părţile, i-am întrebat:

— Dar voi aţi prins ceva?

Tata abia apucă să-mi răspundă „nu, n-a muşcat nimic", când am auzit pe cineva care ne striga de departe, de la capătul digului.

— Hei, una din undiţele voastre tocmai a fost trasă în apă!

Am fugit cât am putut de repede până la locul unde-şi lăsaseră

undiţele. Într-adevăr, una din ele dispăruse. Iar cealaltă se îndoia şi ea, alunecând spre apă. Tata o apucă iute şi începu să tragă de ea.

— Orice-ar fi, e mare! zise el.

— Ar putea fi un rechin, spuse şi Papa. Am mai văzut eu unii mari de tot, pescuiţi chiar aici, în locul ăsta.

— Un rechin! am strigat eu. Trage-l la mal, tată! Vreau să-l văd!

— Încerc, încerc, mormăi tata luptându-se cu undiţa.

Încet, reuşi să ridice „captura" până deasupra apei – şi puturăm vedea ce era. Dar nu era un rechin, ci un calcan!

— Ooo! am făcut eu.

Calcanul era mai mare decât mine.

— Nu-l lăsa să-ţi scape, tată!

Dar calcanul se plictisise deja să-şi bată capul cu noi. Cu o singură mişcare din coadă, dus a fost! Firul undiţei a plesnit ca o aţă.

— N-am mai văzut unul aşa de mare, a zis bunicul. A meritat să pierdem o undiţă ca să-l vedem.

Însă, când tata şi-a înfăşurat la loc firul rupt, a apărut şi undiţa bunicului. Calcanul le încâlcise una într-alta. Asta da, aventură! Nu credeţi?

Note: „4 *Mie:* Ziua naţională a Statelor Unite ale Americii. (N.T.)

Lucruri interesante pe care le-am văzut

— Stânci în formă de pâini şi ciuperci uriaşe

— Milioane de scoici

Un „dolar de nisip" – scheletul unei fiinţe care trăieşte în mare, semănând cu o monedă

Un calcan

Cuvinte importante

— *Eroziune:* Fenomenul prin care vântul şi ploaia „rod" rocile.

Indicii despre potopul lui Noe

Stânci cu forme ciudate: E posibil să se fi format când s-au retras apele potopului, iar Dumnezeu a trimis un vânt

CAPITOLUL VI

Acoperişul lumii e ud

(Parcul Naţional <Pişe Torest Campingul „Acoperişullumii”, Colorado

11 iulie

Dacă reuşesc să feresc paginile de picăturile de ploaie, o să-ncerc să notez ce s-a mai întâmplat de ieri. Cu siguranţă că am învăţat măcar un lucru: e frig la munte, mai ales când eşti ud.

Ieri, prima noastră oprire a fost într-un loc numit Grădina Zeilor. E un parc naţional mare, plin de o mulţime de plăci gigantice de piatră. Rangerul* de la centrul pentru vizitatori spunea că sunt alcătuite din gresie roşie şi albă. Aceste plăci, dintre care cele mai multe sunt nişte stânci turtite foarte, foarte mari, care stau vertical, aveau tot felul de forme neobişnuite.

Am descoperit că multe din aceste formaţiuni stranii aveau şi nume.

— Cum îi zice stâncii de-acolo, tată? am întrebat.

Semăna cu spatele unei balene uriaşe, care mai avea şi patru aripioare dorsale de rechin!

— Cred că se cheamă „Cămilele care se sărută”.

— „Cămilele care se sărută”?! am spus eu. Ce nume caraghios! I l-o fi dat vreo fată…

Kayla îmi trase un ghiont.

Am mers cu maşina pe aleile parcului, iar mama ne arăta alte stânci faimoase.

— Uite, cea de colo se numeşte „Turlele catedralei”. Probabil i s-o fi părut cuiva că seamănă cu nişte turle.

— Tata, fii atent! ţipă Alex.

Tata smuci de volan, iar maşina trecu brusc dintr-o margine a drumului în cealaltă.

— Cum? Ce-i?!… La ce să fiu atent?

— Uite, acolo sus! Stânca aia o să cadă în drum, peste noi.

Alex ne arătă un pietroi mare, rotunjit, aflat undeva sus, pe muchia unei stânci.

— Alex, piatra aceea se cheamă „Stânca echilibrului”. Stă acolo de ani şi ani, fără să cadă. Doar *pare* că s-ar putea rostogoli în orice

clipă, îi explică mama.

Din parc se putea vedea vârful Pike, cel mai înalt munte din zonă. A fost grozav că am reuşit să-l vedem la un moment dat. Nu mult după aceea a fost acoperit de nori. De fapt, norii întunecaţi începuseră să umple încet, încet tot cerul. După prânz, am plecat spre munţi, să căutăm un loc de tabără.

Când am ajuns la camping, se auzea deja bubuitul tunetelor.

— Zack, să ne grăbim cât putem să instalăm corturile! spuse tata.

El şi cu mine am sărit din microbuz şi ne-am apucat de treabă. Chiar când terminaserăm de scos totul din maşină, a început şi ploaia.

— Acuma unde o să mai întindem corturile? am strigat.

Note:

— Ranger: În parcurile naţionale americane, un fel de pădurar-paznic. (N.T.)

— Atâta vreme cât nu e într-o adâncitură a terenului, nu prea contează. În curând, nu va mai rămâne niciun petic de pământ care să nu fie ud.

Tata apucă ciocanul şi ţăruşii.

— Pune tu înapoi în maşină sacii de dormit şi celelalte lucruri, până terminăm cu corturile.

Ca să termin mai repede povestea asta udă: cina am mâncat-o stând în picioare, sub acoperitoarea din spate a microbuzului, după care ne-am târât în corturile noastre jilave. Ploaia continua să cadă şi se auzea de parcă am fi fost înăuntrul unei tobe.

— Tati, strigă Alex, vino să ne spui o poveste.

Mama şi tata intrară amândoi în cortul nostru. Alex se aşeză în poala mamei, iar tata se strecură între mine şi Kayla. Fulgerele brăzdau cerul de jur-împrejur, iar bubuitul tunetelor trezea ecouri în munte.

— Tata, s-ar putea să ne lovească vreun trăsnet, aici unde suntem? Kayla era îngrijorată.

— Cred că suntem în siguranţă, draga mea. Nu-ţi mai face griji.

Am încercat şi eu s-o liniştesc:

— Kayla, e imposibil să ne lovească trăsnetul aici.

— De ce?

— Pentru că noi suntem sus de tot, în nori, iar trăsnetele lovesc pământul, jos în vale.

Părea o explicaţie bunicică – asta până când un trăsnet orbitor căzu nu prea departe sub noi, făcând muntele să se cutremure. Ploaia continua să bată toba în foaia cortului. Ne-am apropiat mai mult unul de altul.

Tata spuse:

— Ce credeţi, aşa s-or fi simţit şi Noe şi familia lui în prima noapte când arca lor plutea pe valurile înfuriate ale apelor potopului? Şi lor trebuie să le fi fost cam frică.

Mama adăugă:

— Şi gândiţi-vă că întreaga lume de afară era nimicită. Casa lor şi tot, tot, tot – nu mai erau. Tot ce le mai rămăsese era credinţa în făgăduinţa lui Dumnezeu că El îi va salva.

— Ştiu un lucru care îi făcea să se simtă bine, zise Alex. Aveau atâtea animale cu care să se joace!

— Ha! am râs eu. Şi atâtea animale după care să facă întruna curat!

— Dar despre micul dejun ce ziceţi? întrebă mama. Cum v-ar plăcea să vă sculaţi dimineaţa în sunetul ca de trâmbiţă al unui elefant flămând?

— Sau în răgetul unui leu? Sau în ţipătul ascuţit al unui vultur? mai adăugă şi Kayla.

Alex nu făcu decât să zâmbească şi să dea din cap. Aşa-s frăţiorii mai mici.

— Zack, spuse tata, există nişte dovezi despre potopul lui Noe pe care nu le putem vedea într-o excursie ca asta. Dar sunt importante, aşa că poate vrei să scrii în carneţel.

Din fericire, carneţelul meu era în husa pernei. Şapca de detectiv mi-o lăsasem în maşină, ca să nu se ude.

— Gata, spune-mi despre ce-i vorba.

— Bine… Biblia nu e singura carte care povesteşte despre un

potop în întreaga lume. Aproape toate civilizaţiile antice au asemenea povestiri.

— Ce-i aia „civilizaţie”? întrebă Kayla.

— Un grup de oameni care trăiesc laolaltă şi-şi stabilesc propriul mod de viaţă. Copiii lui Israel din Biblie au fost una din vechile civilizaţii, în orice parte a lumii, diferite grupuri de oameni şi-au format un mod de viaţă şi au creat povestiri sau legende proprii. Însă cele mai multe dintre acestea vorbesc despre un potop care a acoperit pământul şi a distrus totul.

— Toate povestirile astea despre potop seamănă cu cea din Biblie? am întrebat.

— Nu, nu prea seamănă nici între ele. Fiecare are un alt erou şi fiecare vorbeşte despre un alt motiv pentru care a venit potopul. Nu uita, niciuna din celelalte vechi civilizaţii nu se închina adevăratului Dumnezeu.

— Şi de ce sunt aceste legende nişte dovezi bune despre potop? întrebă Kayla.

— Kayla, ce s-ar întâmpla dacă te-ai duce la centrul pentru vizitatori de la Grădina Zeilor şi le-ai spune rangerilor că ai văzut afară două cămile cât se poate de adevărate, care se sărutau?

— Nu m-ar crede nimeni! râse ea.

— Dar dacă şi noi, cu toţii, am spune că le-am văzut? Kayla se gândi o clipă.

— Probabil că atunci unii ne-ar crede. Însă alţii tot ar mai fi convinşi că am înnebunit cu toţii!

— Bine, dar dacă alţi zece sau douăzeci de oameni ar veni şi ei şi ar spune că au văzut cămilele sărutându-se? Ce zici, nu-i aşa că atunci rangerii ar crede?

Kayla aprobă din cap, iar tata continuă:

— Acelaşi lucru e adevărat şi pentru legendele despre potop. Când atâtea popoare povestesc despre un potop care a acoperit întreg pământul, atâţia oameni care nici măcar n-au auzit unii de alţii, asta face să pară destul de sigur faptul că s-a întâmplat cu adevărat un potop uriaş.

Am vorbit şi eu:

— Toate povestirile astea vin de la popoarele care trăiau în aceeaşi zonă ca şi israeliţii? Nu s-ar putea să fi fost doar acolo, o inundaţie locală foarte, foarte mare?

— Din regiunea Orientului Mijlociu provin şapte legende despre potop. Dar altele trei provin din Africa şi încă şase din America de Sud. Iar indienii nord-americani au treisprezece legende diferite despre potop!

— O! Aproape că te obligă să crezi că s-a întâmplat ceva serios pe tot globul!

— Aşa este, zise tata. Dar ia ascultaţi! S-a oprit şi ploaia, şi poate că n-o să mai fie nici furtună. Toată lumea la culcare! Probabil mâine, când o să ne trezim, cerul va fi de un azuriu minunat!

Lucruri interesante pe care le-am văzut

— „Cămilele care se sărută".

— 0 stâncă aflată în echilibru (Arăta de parcă era gata, gata să se prăvălească.)

— Tot felul de alte stânci cu forme stranii

Cuvinte importante

— ***Gresie:*** O rocă alcătuită din nisip cimentat.

— ***Civilizaţie:*** Un grup de oameni care trăiesc laolaltă şi îşi stabilesc un mod de viaţă propriu.

Indicii despre potopul lui Noe

— *Legende şi povestiri despre potop:*

Vechile civilizaţii de pe tot globul povestesc despre un potop care a inundat întrea pământul – aşa că probabil ceva chiar s-a întâmplat cu lumea noastră.

CAPITOLUL VII

Munţi şi cascade

Monumentul Naţional Colorado

Campingul Saddufwm, Colorado

IZ iulie.

Era o minunată zi de vară. Mă aflam în mijlocul lacului de la camping, pe pluta mea, înmuindu-mi mâinile şi picioarele în apă şi stropindu-mă din când în când şi pe faţă. Dar – brrr! Rece mai era apa lacului! Prea rece! Şi oare de ce mi-era frig de-a binelea, cu toate că mă aflam în plin soare? Tocmai mă întrebam: „Ce-o mai fi şi asta?…”, când… pur şi simplu dintr-odată m-am trezit! De plutit, tot mai pluteam. Ei, aproape. Perna mustea de apă, iar sacul de dormit era ud până la genunchi.

M-am întors pe spate, uitându-mă în sus tocmai la timp ca să prind drept în ochi o picătură uriaşă şi rece! Prin cort picura apa, chiar deasupra fermoarului de la intrare!

— Of, au! am făcut eu cu glas tare.

— Zack, tu eşti? Hai afară, să mă ajuţi să facem focul.

Tata cărase deja nişte lemne ude la locul pentru foc. Mi-am pus haina umedă şi am ieşit să-l ajut. Cerul era brăzdat de tunete şi fulgere, iar focul n-a vrut cu niciun chip să se aprindă, orice am încercat noi.

Curând, au început să se audă şi alte voci de prin corturi.

— Hei, dar e ud rău aici înăuntru!

— Aţi aprins focul ăla?

— Ce e de mâncare?

Şi, chiar pe când ieşeau cu toţii în aerul rece al dimineţii, a început din nou să plouă.

Toată lumea s-a repezit spre microbuz. Am închis uşile, tata a pornit motorul şi am stat cu toţii tremurând, aşteptând să se încălzească în maşină.

— Ştii, Zack, noi doi am putea la fel de bine să mergem să strângem corturile chiar acum, că tot suntem uzi leoarcă, spuse tata.

Cred că avea dreptate. Părea un plan bun. Asta, până să înceapă să cadă şi grindina! Poc! ricoşa o bucată de gheaţă după ce mă lovi drept în creştet.

Mama deschise geamul şi ne strigă:

— Nu le mai strângeţi frumos, faceţi-le sul şi aruncaţi-le în maşină! O să mergem la o spălătorie automată şi o să le uscam acolo.

Aşa am şi făcut, cât de repede am putut, şi curând coboram muntele, îndreptându-ne spre marele oraş Denver şi spre cea mai

apropiată spălătorie.

După ce ne-am schimbat rapid hainele şi am luat micul dejun la un McDonald's, am găsit o spălătorie automată şi am umplut cu lucrurile noastre toate uscătoarele. Tata şi cu mine eram afară, în parcare, împăturind corturile ude. Tata remarcă:

— Trebuie că le părem tare ciudaţi trecătorilor.

— Nu-mi pasă, am spus. Prefer să par ciudat decât să fiu ud şi să-mi fie frig.

Mai târziu, după ce toate au fost spălate şi uscate, am luat prânzul la Casa Bonita. E un loc nemaipomenit! Am mâncat chiar lângă cascadă. Da, da, chiar este o cascadă în mijlocul restaurantului! Şi, din când în când, câte un înotător sărea de sus, de pe pragul cascadei, în lacul de la poalele ei. Mai erau acolo şi nişte jocuri mecanice, spectacole de marionete pentru cei mici şi „Peştera lui Bart cel Negru", unde trebuia să te lupţi ca să-ţi croieşti drum printre piraţi şi păianjeni uriaşi, pentru a găsi comoara (ei, nu chiar o comoară de-adevăratelea, dar e un joc distractiv).

Curând ne îndreptam din nou către vest, în direcţia statului Utah. Mă uitam ţintă la munţi, în timp ce şoseaua urca mereu. Însă ceva părea să nu fie în regulă.

— Tata, de ce ne depăşesc toate maşinile?

— Microbuzul nostru are o problemă. Ţi-aduci aminte cum pierdea putere ieri? Ei bine, acum e şi mai rău. Cu cât urcăm mai sus în munţi, cu atât are motorul mai puţină putere.

— Dar de ce? îi e mai greu să tragă toată încărcătura?

— Nu, are de-a face cu oxigenul. Motorul maşinii are nevoie de oxigen, la fel ca şi noi. Cu cât urci mai sus, cu atât aerul este mai rarefiat – aşadar, cu atât este şi oxigenul mai puţin. O să vezi când o să ajungem în Utah şi o să începi să alergi şi să te joci. O să oboseşti şi o să-ţi pierzi suflul mult mai repede.

— În Utah o să stăm sus în munţi?

— Da, chiar pe culme. Cum îţi spuneam, când motorul n-are îndeajuns oxigen, nu poate arde prea bine combustibilul, aşa că n-are nici putere prea multă.

În tot acest timp, înaintam din ce în ce mai greu.

— O să reuşească, oare, maşina noastră să treacă munţii? am întrebat.

— Vom şti îndată. În faţa noastră se află porţiunea cea mai grea, la cea mai mare altitudine. Dacă izbutim să ajungem sus, sunt sigur că o să ajungem şi în Utah.

Tata semnaliza şi se apropie de marginea din dreapta a drumului, pentru ca ceilalţi să poată trece pe lângă noi.

Nu eram prea sigur că vom reuşi, însă încet, încet am urcat până pe culme. Apoi, la coborârea celeilalte coaste a muntelui, am început să prindem din nou viteză. Nu după mult timp, eram cu ochii în patru după indicatorul care să ne arate încotro era campingul.

— Sper că nu urcăm chiar până acolo sus, nu?

Mama arăta spre stâncile către care ne îndreptam. Când am început să urcăm pe un drum îngust şi plin de serpentine, mi-am dat seama după expresia de pe chipul ei că nu era deloc fericită.

Locul de camping se afla chiar pe culme, de fapt pe un platou. Era un loc mare, neted ca o masă, pe care nu vedeai nimic altceva decât bolovani şi tufe micuţe. După ce am întins corturile, am vrut să mă duc puţin să explorez zona, însă mama a insistat să rămânem laolaltă.

Aşa că ne-am îndreptat împreună spre marginea platoului, unde un ranger le arăta ceva unor turişti.

— Monoliţii aceştia – adică aceste coloane de stâncă subţiri şi înalte – s-au format din cauza vântului şi ploii, prin eroziune, timp de milioane şi milioane de ani.

M-am uitat la una din coloane. Vârful ei retezat drept era mare cam cât un teren de tenis, iar pereţii erau aproape verticali.

— Aceea mare de acolo, spuse rangerul arătând spre o stâncă enormă aflată mai departe de restul, se numeşte Stânca Independenţei. Are vreo 170 de metri înălţime.

— Ooo! făcu toată lumea.

— Cândva, toată regiunea avea acelaşi nivel, aceeaşi altitudine. Dar acum n-a mai rămas decât platoul acesta şi stâncile maiestuoase. Nu e uimitor ce pot face câteva milioane de ani de eroziune?

Rangerul râse în timp ce se îndepărta.

— Ori milioane de ani, ori tare multă apă! zise tata, făcându-mi

cu ochiul.

Am mers mai departe şi am văzut „Fereastra", un monolit străpuns chiar prin mijloc. Mai era unul, pe nume „Bucătăria Diavolului". L-o fi numit aşa vreo mămică, sătulă de gătitul prin campinguri…

— Ia uitaţi-vă! zise Alex, arătând spre muchia stâncii. O veveriţă, tocmai a dispărut după margine!

Chiar în timp ce vorbea, veveriţa se ivi din nou. Începură să apară şi alte veveriţe de stâncă, sărind şi alergând dincolo de margine şi înapoi.

— Vezi, mami, spuse Alex, veveriţelor nu le e frică! Pe mama o trecu un fior şi îl apucă strâns de mână.

Seara, rangerul ne povesti mai multe despre istoria locului şi despre primii lui exploratori. Târziu, pe întuneric, ne-am îndreptat spre corturi. De fapt, nu era întuneric de tot, pentru că luna plină strălucea pe cerul senin. Nu se vedea niciun nor, am observat eu cu bucurie.

— Să nu vă îndepărtaţi, ne spuse mama. Nu vreau să cadă vreunul din voi peste margine!

Bineînţeles, ne aflam probabil la vreo 300 de metri de marginea platoului, dar era plăcut să ştii că mama se gândea la noi.

Dintr-odată, ceva mare trecu în zbor pe deasupra noastră.

— Ce-a fost asta? ţipă Kayla.

— Un liliac! strigă mama. Fugiţi!

Acum îmi era mie teamă să nu cadă *ea* în prăpastie.

— Staţi liniştiţi! spuse tata. Ascultaţi! Nu e un liliac. Auziţi zgomotul pe care-l fac aripile lui? Este un şoim de noapte!

Atunci l-am zărit clar, în lumina lunii. Într-adevăr, era un şoim de noapte, ieşit la vânătoare de ţânţari şi alte insecte. Ba chiar am mai văzut încă vreo şapte şoimi până am ajuns la corturi.

— Putea să fi fost şi un liliac, rosti mama, scrutând cerul cu îngrijorare.

După altar şi rugăciune, ne-am băgat în sacii de dormit. Mama a tras fermoarele până sus de tot.

— În noaptea asta, copii, n-aveţi voie să umblaţi în somn! ne

spuse.

— Ah, mami, du-te la culcare, i-am zis eu.

Biata mama. Cu toţi „liliecii" şi toate „prăpăstiile" din jur, mă întreb dacă o fi putut închide vreun ochi toată noaptea…

Lucruri interesante pe care le-am văzut înotători care săreau în cascadă „Peştera lui Bart cel Negru" Şapte veveriţe de stâncă Opt şoimi de noapte

Cuvinte importante

— *Oxigen:* Ceea ce trebuie să respirăm pentru a rămâne în viaţă. Şi maşinile au nevoie de el.

Platou: Un loc întins şi neted, pe culmea unor munţi.

Monoliţi: Nişte stânci izolate, foarte înalte.

Indicii despre potopul lui Noe

CAPITOLUL VIII

Indiciu: masa unor dinozauri

Staţiunea de schi (Brian Head

Brian 9 kad, lltafi

13 iulie

— Utah, în fine! a spus tata azi dimineaţă, la trecerea peste graniţa statului.

— Cât mai e până la locul unde trebuie să ajungem? l-am întrebat. Nu discutaserăm de fapt niciodată unde anume se preda cursul acela la care trebuia tata să participe.

— Mai avem încă vreo şase ore până la Brian Head. E departe tare, tocmai în colţul de sud-vest al statului.

— Brian şi mai cum? întrebă Alex.

— Nu „Brian şi mai cum", Alex, ci Brian Head, am încercat eu să-i explic. E doar numele unui loc, nu al unei persoane.

— Ce-aş mai vrea să avem timp să trecem şi pe la Monumentul Naţional al Dinozaurilor! Nu e prea departe de-aici! zise tata.

— Au dinozauri adevăraţi acolo? mai puse Alex o întrebare.

— Nu. De fapt, e un cimitir de dinozauri. S-au găsit acolo mai multe fosile de oase de dinozaur decât în orice alt loc din lume.

— Nu m-am gândit niciodată că dinozaurii au trăit şi la noi, în America, am spus eu. S-a găsit şi vreun schelet întreg sau numai fragmente?

— Cred că s-au găsit vreo cincisprezece schelete întregi şi nenumărate alte fragmente. Şi încă se mai dezgroapă altele în fiecare an. Dacă ne-am putea duce acolo, i-am vedea pe paleontologi cum lucrează la dezgroparea fosilelor. Paleontologii sunt oamenii de ştiinţă care studiază oase şi fosile.

— Eşti sigur că n-avem timp să ajungem acolo? întrebă Kayla.

— Îmi pare rău, dar cursurile mele încep mâine. Trebuie să ajungem la Brian Head azi după-amiază.

Eram tare curios în privinţa acelui cimitir de dinozauri.

— Tată, cum au ajuns toate oasele acelea într-un singur loc?

— Bună întrebare, Zack. În primul rând, oamenii de ştiinţă cred că mulţi dinozauri au murit pur şi simplu dintr-odată. Nu sunt siguri din ce motiv. Însă ei cred că prin locul în care este acum cimitirul curgea un fluviu mare. Oricare ar fi fost motivul morţii dinozaurilor care trăiau în această zonă, multe din cadavrele lor au căzut în fluviu şi au fost duse de curent în josul apei, până la locul în care se găsesc oasele astăzi. În acest loc, s-a format un fel de baraj din trupurile moarte, care au fost mâncate de prădători sau pur şi simplu s-au scufundat.

— Ar fi nevoie de un fluviu uriaş ca să ducă dinozauri, nu-i aşa? Tata râse.

— Într-adevăr! Oamenii de ştiinţă mai cred că, după multă vreme, nisipul şi mâlul în care s-au afundat oasele dinozaurilor s-au transformat în rocă. Iar atunci scheletele s-au fosilizat, căci şi oasele s-au transformat în rocă.

Mă gândeam la cele spuse de tata. Era un moment cât se poate de potrivit pentru un pic de muncă de detectiv.

— Ia stai puţin. Dinozaurii au murit brusc; trupurile lor au fost după aceea duse de apă şi acoperite de nisip şi mâl, care mai târziu s-au transformat în rocă. Nu vi se pare că asta aduce a potopul lui Noe?

— Ba sigur că da, mă aprobă tata. Din punct de vedere ştiinţific, potopul se potriveşte foarte bine cu faptele reale ale acestui caz. Poate că unii paleontologi au alte idei despre cele întâmplate, însă mie mi se pare că povestirea biblică despre potop este cea mai logică şi mai credibilă.

— Ar trebui cu adevărat un potop ca să poată duce trupurile acelea mari ale dinozaurilor şi să le îngrămădească unele peste altele, adăugă Alex.

— Şi să vă mai dau un indiciu, zise tata. Dacă dinozaurii aceia au trăit pe-aici pe undeva, pe-aproape, ce credeţi că mâncau?

Mi-am dat şi eu cu părerea:

— Probabil că ori unul pe altul, ori niscaiva plante.

Indiciu: masa unor dinozauri

— Dinozaurii găsiţi aici erau din aceia care mâncau vegetale. Însă cu toate că au găsit o mulţime de fosile de oase de dinozaur, au găsit foarte, foarte puţine fosile de plante – în orice caz, prea puţine pentru a satisface imensa poftă de mâncare a dinozaurilor. Asta ce vă spune?

— Păi, precis înseamnă că dinozaurii n-au trăit pe-aproape de locul ăsta. Înseamnă că au trăit în altă parte! am decis eu.

— Nicăieri în rocile de aici nu prea există urme de hrană pentru dinozauri. Aşadar, ei au trăit cu siguranţă departe de locul în care au fost găsiţi, spuse tata.

— Asta are sens dacă eşti convins că a existat un potop care a acoperit întreg pământul.

M-am grăbit să notez ideile în carneţel.

Mai târziu în acea după-amiază, am găsit şi drumul care ducea printre munţi la Brian Head. Am oprit într-un orăşel şi am întrebat un mecanic ce se putea face în privinţa problemelor pe care le avea motorul maşinii noastre.

— Motoarele de la maşinile localnicilor au fost reglate pentru altitudine mare. Aş putea să vă reglez şi vouă motorul – dar ar fi scump şi ar trebui să-l reglaţi din nou după ce coborâţi la o altitudine mai mică. Aşa că nu cred că vreţi asta. Dacă o să se întâmple ca maşina pur şi simplu să nu mai meargă, singurul lucru pe care-l puteţi face este să

trageţi pe dreapta şi să opriţi motorul câteva minute. După ce o să se răcească, o să meargă din nou.

Mecanicul ne-a urat noroc, iar noi am luat-o spre munţi. Uitându-se la şosea, mama a întrebat:

— Credeţi că vom reuşi? E mai abrupt decât orice alt drum pe care am fost noi vreodată.

Tata dădu din umeri.

— Tot ce putem face e să încercăm. Şi să ne rugăm.

Eu, unul, sigur m-am rugat. Sunt convins că şi ceilalţi, de altfel, însă n-a durat mult până maşina a început să încetinească. Tata s-a apropiat de marginea din dreapta a şoselei, continuând să meargă. Până la urmă, am ajuns aproape să ne târâm. Am oprit în prima parcare.

— Ei, o să stăm aici până se răceşte motorul. Mai vrea cineva un sandvici?

Tata deschise lădiţa frigorifică şi începu să pregătească ceva de mâncare.

Eu am fost puţin să explorez locul, de-o parte şi de alta a drumului. Când tata a pornit din nou motorul, mă plictisisem deja şi eram gata de plecare. Am mai mers doi-trei kilometri, dar curând am pierdut iarăşi viteză.

— Tată, cred că tocmai ne depăşeşte un gândac… Poate că e timpul să ne oprim, i-am sugerat.

— Să încercăm să trecem de dâmbul ăsta mare, îmi replică el.

Cu greu am izbutit s-o facem. Dar iată că mai jos, într-o vale, se vedea deja orăşelul Brian Head. Cel mai grozav era faptul că se afla într-un loc foarte frumos, neted aproape ca o câmpie. În cele din urmă am ajuns şi la hotelul unde urma să stăm.

Tata avea o surpriză mare pentru noi. N-aveam să stăm într-o cameră obişnuită de hotel. În loc de asta, „camera” noastră era un întreg apartament, cu trei dormitoare, o bucătărie şi două băi. Brian Head este o staţiune pentru schi, iar pe timpul verii se pot închiria apartamentele schiorilor.

— Tata, eu ador să stau în cort, dar asta o să fie o pauză foarte plăcută. Duş fierbinte în fiecare zi, un pat moale şi chiar şi televiziune

prin cablu! Ba şi mâncare caldă de trei ori pe zi.

Eram de-a dreptul fericit.

— Nu că nu mi-ar plăcea cum găteşti tu, mama.

— E-n regulă, dragule. Cred că o să reuşesc şi eu să mă obişnuiesc cu locul ăsta.

Mama arăta şi ea fericită.

Mai târziu, am cutreierat prin toată clădirea, în timp ce tata s-a dus să-şi caute profesorii.

— Mama, ia uită-te! Un bazin cu apă caldă! Putem să ne ducem să înotăm?

— Cred că o să ne putem relaxa câteva minute după ce se întoarce tata. Hai să ne întoarcem şi să ne schimbăm, până vine el.

Scriu şi eu o dată pe o masă ca lumea, la o lumină cum se cade. La noapte n-or să mă mai deranjeze nici picături de ploaie, nici ţânţari! Mâine, tata îşi va începe cursul, făcând ieşiri pe teren pentru a găsi mai multe dovezi despre potopul lui Noe. Bineînţeles, n-o să mă dezlipesc nicio clipă de el, ca să nu scap niciun indiciu. Aşa că mai bine m-aş duce la culcare acum. Asta, dacă mai *pot* să dorm într-un pat moale! Ei bine, singurul lucru pe care-l pot face e să încerc!

Lucruri interesante pe care le-am văzut

Cuvinte importante

— ***Paleontologi****:* Oameni de ştiinţă care studiază oase şi fosile, pentru a învăţa despre animalele şi plantele de pe vremuri.

— ***Fosile:*** Animale sau plante (sau numai părţi ale lor) care s-au transformat în rocă.

Indicii despre potopul lui Noe

Oase de dinozaur: S-au găsit oase de dinozaur fosilizate, îngrămădite unele peste altele într-un loc unde au fost aduse de ape mari. În apropiere nu se găsesc şi prea multe fosile de plante, aşa încât trupurile dinozaurilor trebuie să fi fost aduse de undeva de departe. Ceea ce tare mai seamănă cu potopul lui Noe.

CAPITOLUL IX

Marmotele fluierătoare

Expediţie de studiu Monumentul Naţional Cedar (Breaks, Viau 16 iulie.

A fost tare bine să mă trezesc câteva zile la rând într-un pat uscat şi moale. Şi să nu mai trebuiască nici să car butelia pentru micul dejun. Am putut chiar să mă uit la desene animate şi să recuperez episoadele pe care le pierdusem! Dar mă bucur că tata merge azi într-o expediţie la Cedar Breaks şi că îl însoţesc şi eu. O să iau carneţelul cu mine, în caz că văd ceva important de notat.

— Cred că ar trebui să mergem cu toţii, a zis mama la început. O să fie interesant.

— O idee bună! fu tata de acord. Nu-s decât vreo trei kilometri până acolo şi se pare că e o privelişte superbă de pe stânci. O să urcăm până pe…

— „Stânci", ai zis? îl întrerupse mama. Cărarea merge cumva pe marginea prăpăstiei? Cred că eu o să rămân aici, dragă, să mă odihnesc. Duceţi-vă voi.

Mama i-a luat repede de mână pe Kayla şi Alex, să fie sigură că nu merg nici ei. Mai că nu m-a prins şi pe mine, dar am scăpat promiţându-i că o să am mare grijă. M-am grăbit să plec, în caz că s-ar fi răzgândit cumva.

În timp ce aşteptam în maşină, mi-am găsit şapca, precum şi harta tatii, iar când a apărut şi el, eu eram deja gata de plecare.

— Crezi că bătrânul nostru microbuz o să poată ajunge sus? l-am întrebat, lovind prietenește bordul.

— Sigur că da. Şi, de fapt, nu-s mai mult de trei kilometri până acolo. La nevoie, putem foarte bine să ne întoarcem pe jos.

Astfel, maşina noastră s-a urnit şi ea, mergând greoaie în spatele celorlalte. Curând am ajuns la primul loc special amenajat pentru a admira peisajul. Ne-am apropiat de marginea abruptă, împreună cu toţi ceilalţi colegi de curs ai tatii, şi am privit peste prăpastie.

— Ooo! făcurăm cu toţii.

Unul din profesori începu să ne explice.

— Valea de la Cedar Breaks are o adâncime de mai mult de 700

de metri şi o lăţime de cinci kilometri.

De fapt, am aflat că acestei văi i se spune „bazin”, pentru că are o formă rotunjită. Semăna întrucâtva cu un stadion de fotbal, având o deschidere la unul din capete. Noi ne aflam la marginea cea mai de sus, unde ar fi fost ultimul rând de bănci. Doar că eram mult mai sus decât pe un stadion adevărat.

E greu de descris cum arată Cedar Breaks. De unde ne aflam noi, vedeam creste înguste şi canioane adânci, orientate spre capătul deschis al văii. Poate că bazinul Cedar Breaks chiar seamănă cu un stadion de fotbal, dar crestele ascuţite seamănă cu nişte şiraguri de morcovi ciudaţi, răsturnaţi cu susul în jos. Morcovii ăştia au tot felul de forme neobişnuite. Unii seamănă cu nişte statui, unii cu nişte turle de biserică, iar alţii cu nişte arcade. (Nu, nu ca cele de la McDonald’s. Mai degrabă cu nişte potcoave.) Iar straturile de rocă se văd ca nişte dungi colorate diferit, roşu închis, purpuriu deschis şi galben pământiu.

— Ah, ce frumos! am spus. Lui mami o să-i pară rău că a pierdut priveliştea astea!

Tata mă aprobă.

— Nu-i deloc de mirare că indienii au numit locul ăsta „Cercul Pietrelor Pictate”.

— Dar noi de ce-i spunem „Cedar Breaks”? (în traducere liberă, „Cedrii frânţi”, N.T.) Sunt cumva toţi pomii de prin împrejurimi rupţi?

— O, nu! râse tata. Cei dintâi colonişti din regiune au compus prima parte a numelui inspirându-se într-adevăr de la copaci. Cei mai mulţi copaci de pe-aici sunt tot un fel de cedru, numit ienupăr. Însă a doua jumătate a numelui vine de la felul în care arată ţinutul. Coloniştii numeau un ţinut ca ăsta, cu stânci golaşe şi creste ascuţite, *badlands* („pământ rău”) sau *breaks* („sfărâmături”, „spărturi”). Aşa a ieşit numele de „Cedar Breaks”.

L-am urmat pe profesor, pe o cărăruie ce mergea în lungul marginii prăpăstiei – totuşi, nu prea aproape de margine.

— Acuma ce-o să mai vedem, tată? l-am întrebat.

— O să vedem unul din cei mai bătrâni copaci din lume.

— Un arbore sequoia, vrei să spui?

— Nu, acela este cel mai *înalt* fel de copac din lume. Cel mai

bătrân este pinul ţepos care creşte în Marele Bazin, zise tata.

Chiar în timp ce ocoleam un buştean de ienupăr, am auzit un şuierat ascuţit. Mă întrebam cine o fi fost, când – l-am auzit din nou. Şi am şi văzut cine fluiera. Un animal scund şi dolofan stătea chiar pe muchia peretelui de stâncă. Şi deodată – a dispărut dincolo de ea!

— Tata, ce animal era?

Am arătat în direcţia în care dispăruse şi în clipa aceea şi-a iţit iarăşi capul deasupra stâncii, fluierând din nou.

— E o marmotă. E înrudită cu celelalte pe care le-am văzut zilele trecute. Fluieră pentru a le preveni pe celelalte de pericol.

— Toate marmotele trăiesc aşa, pe marginea prăpăstiilor?

— Într-adevăr, e locul lor favorit. Probabil că acolo se simt în siguranţă.

Am continuat să mergem de-a lungul uneia din creste, către un copac ce părea uscat. Însă, când ne-am mai apropiat, am putut vedea că avea şi câteva ramuri verzi. Profesorul s-a oprit şi a început să ne explice.

— Acesta este pinul ţepos. Pare aproape uscat – şi adevărul e că o parte din el chiar este uscată. Dar tocmai acesta e motivul pentru care pinul ţepos trăieşte atât de mult. O parte din el moare, iar o altă parte continuă să crească. Astfel, o parte a copacului este foarte bătrână, iar o altă parte, foarte tânără.

— Şi cât de bătrân este acesta de-aici? întrebă cineva.

— Are mai mult de 1.600 de ani.

— Ooo! făcurăm toţi.

— Dar alţi pini ţepoşi din partea de sud-vest a Marelui Bazin au probabil chiar mai mult de 4.500 de ani.

— Ooo! făcurăm din nou.

M-am dus lângă el şi i-am atins ramurile. Era greu de crezut că pinul acesta răsărise nu mult după timpul în care au trăit ucenicii lui Iisus. Şi era deja bătrân când a ajuns Columb în America! Mergând în jurul lui, am mai văzut o marmotă lângă muchia prăpăstiei. M-am îndreptat încetişor spre ea, să văd cât de mult puteam să mă apropii.

— Ajutor! Vai de mine! am auzit pe cineva în spatele meu. M-am întors să văd ce se întâmplase.

— Nu vreau să mai văd! O să cadă în prăpastie! spunea o voce de femeie.

Nu vedeam pe nimeni în pericol. Mă întrebam despre cine o fi vorbit.

— Zack, vino te rog înapoi, zise tata cu voce calmă. Ai speriat-o de moarte pe biata doamnă.

Eu? Pentru mine era ea îngrijorată? Dar nu era nici cel mai mic pericol să fi căzut în canion.

— Măi, frate, am mormăit în barbă, şi eu care credeam că numai mama îşi face griji fără rost…

După aceea, am plecat cu maşinile până la un munte mai mititel. Profesorul a condus grupul până pe culme. Mă cam plictiseam, aşa că am cam rămas în urmă, aruncând pietre şi dând cu piciorul în scoici. Dintr-odată, m-a izbit un gând. Scoici?! M-am aplecat şi am cules de jos o piatră mai mare. În ea erau încrustate scoici!

— Hei, tata! am strigat.

A trebuit să alerg în susul pantei după el.

— Ia uită-te! Ce caută scoicile astea aici?

— Tocmai despre asta ne vorbea profesorul. Dealul acesta e plin de roci şi scoici din ocean. Asta ce crezi tu că înseamnă, detectiv Zack? mă întrebă el.

— Trebuie că tot ţinutul ăsta a fost cândva acoperit de ape, am răspuns.

— Da. Dar poate că atunci nu s-ar fi format un munte.

— Ce vrei să spui? am zis eu.

— Munţi ca acesta se formează atunci când straturile de focă aflate la mare adâncime sunt împinse în sus. E greu de înţeles de ce se întâmplă asta în scoarţa pământului. Însă unele straturi sunt împinse în sus, iar aceasta duce la formarea unor lanţuri muntoase, cum sunt şi Munţii Stâncoşi în care ne aflăm noi acum.

— Deci se poate ca ţinutul acesta să fi fost undeva mai jos şi neted ca o plajă?

— Da, iar oamenii de ştiinţă care cred în evoluţionism s-ar putea să explice existenţa scoicilor spunând că, demult, acest pământ s-a aflat pe fundul oceanului.

— Vrei să spui că muntele ăsta era odată fund de ocean? Iar ceea ce este acum fundul oceanului era culmea vreunui munte?

Tata dădu din cap.

— Cercetătorii au găsit în munţi de pe tot globul roci formate în apă, precum şi scoici. Se pot găsi chiar şi pe muntele Everest, cel mai înalt din lume.

— Atunci, am spus eu, trebuie că s-a întâmplat ceva care a întors lumea pe dos.

— Dacă potopul lui Noe s-a întâmplat în realitate, exact lucrurile astea te-ai aştepta să le găseşti, replică tata. Pământul ar fi fost complet schimbat de atât de multă apă. Munţii aceştia s-ar fi putut forma în timpul potopului sau imediat după.

Ce bine că-mi adusesem carneţelul. Şi un creion bun.

Lucruri interesante pe care le-am văzut

— Două marmote

— Un copac foarte bătrân (pinul ţepos)

— Stânci ciudate care semănau cu nişte morcovi cu susul în jos

— Scoici pe un munte

Cuvinte importante

— *Bazin:* Vale rotunjită.

— ***„Breaks”:*** 0 regiune cu stânci golaşe şi creste ascuţite – numită şi „badlands”.

„Pământ rău”.

— ***Marmotă:*** Un animăluţ care trăieşte la munte şi care fluieră.

Pinul ţepos: Cei mai bătrâni copaci din lume. Unii au mai mult de 4500 de ani.

Indicii despre potopul lui Noe

— ***Scoici* pe un munte:** în munţii din toată lumea s-au găsit scoici şi roci formate în apă. Iar dacă unii munţi s-au format din straturile de pe fundul oceanului. care au fost împinse în sus, atunci trebuie că s-a întâmplat ceva care a schimbat complet fata pământului. Cred că potopul lui Noe a fost cauza.

CAPITOLUL X

Un canion mare şi necazuri tot aşa

Excursie

<Parcu (! National Zion, Viau

18 iulie

— Azi mergem la biserică, taţi? a întrebat Alex, imediat după rugăciunea de la micul dejun.

— Pe-aici nu e nicio biserică, a încercat Kayla să-l lămurească.

— Ai dreptate, Kayla, a zis tata, dar noi o să mergem, totuşi. O să ne ducem la una din cele mai frumoase biserici ale lui Dumnezeu. O să plecăm în excursie şi o să mergem la biserică în Parcul Naţional Zion.

— Unde e parcul? întrebă Alex.

— A, nu prea departe, răspunse tata.

— Sunt şi acolo stânci înalte, ca în locul unde ai fost alaltăieri cu Zack? vru Kayla să ştie.

— Chiar şi mai înalte, promise tata.

Apoi observă expresia de pe chipul mamei.

— Dar noi n-o să le vedem decât de jos, de la poalele canionului, nu de pe creastă.

— Eşti sigur că maşina o să ne poată duce până acolo? întrebă mama.

— Sigur că da, zise tata. Sper.

Curând după ce am pornit, ne-am oprit la o răscruce.

— OK, aici trebuie să ne hotărâm, a spus tata. Sunt două drumuri spre Canionul Zion. Drumul de la miazăzi e destul de drept, fără pante şi fără serpentine. Drumul de la răsărit şerpuieşte, însă, pe coasta muntelui, în josul unei văi, şi trece şi printr-un tunel de vreun kilometru şi jumătate lungime. Pe care din ele vreţi să mergem?

— Prin tunel, prin tunel! am strigat la unison Alex, Kayla şi eu.

— Dar o să ne ia mai mult timp să ajungem, ne preveni tata.

— Tunel! Tunel! am strigat noi din nou.

— Şi dacă mi se face rău de la curbe? vru tata să ne necăjească.

— Tunel! Tunel!

— OK, OK, râse el, luând-o pe drumul dinspre răsărit.

Nu mult după aceea, coboram pe serpentinele drumului de

munte. Curbă după curbă, înaintam spre canionul aflat sub noi. Multe din stânci aveau şi aici forme ciudate şi culori vii.

— Mama, ia uită-te! Stânca de-acolo seamănă cu un pom de Crăciun roşu!

Vorbind, îi arătam pe geam la ce să se uite.

— Ce frumos, Zack, a spus ea.

Dar avea o voce cam ciudată. M-am uitat mai bine la ea.

— Mami! Dar stai cu ochii închişi!

— E OK. Spuneţi-mi doar când ajungem jos.

La puţin timp, am văzut în faţă şi gura neagră a tunelului. Tata a aprins farurile, iar apoi ne-a înghiţit întunericul. Într-adevăr părea niţel înspăimântător, să te gândeşti că tot muntele era deasupra noastră. Mai ales că nu se vedea niciun pic de lumină, de la niciunul din capetele tunelului.

Însă mamei părea să-i placă. Şi-a deschis, chiar, şi ochii.

— În tuneluri nu sunt lilieci, nu-i aşa?

Când în sfârşit am ieşit la lumină, jos, pe fundul canionului, cu toţii eram cu ochii larg deschişi. Canionul era cam la fel de lat ca un teren de fotbal, iar pereţii se înălţau aproape vertical, pe amândouă părţile. Şi erau cu adevărat tare înalţi…

Un râu curgea chiar prin mijlocul văii şi pe ambele maluri creşteau minunaţi pomi şi iarbă verde.

— Priviţi! zise Kayla, arătând pe fereastră, o căprioară! Şi încă una!

Căprioarele stăteau acolo, fără să se teamă de oameni sau de maşinile care treceau.

Înainte de prânz, am fost puţin să explorăm locul.

— Cât de departe ajunge canionul? l-am întrebat pe tata. **70**

Un canion mare şi necazuri tot aşa

— Câţiva kilometri. Spre capăt, devine atât de îngust încât, dacă întinzi mâinile, poţi atinge amândoi pereţii în acelaşi timp. Pereţi care, în unele locuri, ajung până la aproape 1.000 de metri înălţime.

După ce-am mâncat, ne-am aşezat sub un copac, lângă râu.

— Astăzi n-o să ascultăm o predică. În loc de asta, haideţi să

discutăm. Are cineva vreo idee sau vreo întrebare, despre care să stăm de vorbă?

Am ridicat mâna.

— De ce cred unii oameni de ştiinţă şi profesori că pământul are milioane şi milioane de ani? Vor să ne păcălească?

Tata scutură din cap.

— Nu, nu vor să păcălească pe nimeni. Mulţi oameni, nu doar cercetători şi profesori, cred că lumea noastră are milioane de ani. Unii dintre ei nu cred că Dumnezeu există, iar alţii nu cred că povestirile din Biblie despre creaţiune şi potop sunt adevărate.

Oamenii de ştiinţă au tot felul de metode pentru a măsura vârsta rocilor şi a altor lucruri. Una din ele se numeşte datarea radiometrică. E greu să vă explic în ce constă, dar această metodă le spune că multe din straturile de rocă din jurul nostru au milioane de ani vechime.

Eram nedumerit.

— Dar cum pot ei să aibă dreptate, dacă şi Biblia are dreptate?

— S-ar putea explica în două moduri. Kayla, cât de bătrân era Adam atunci când a fost creat? a întrebat tata.

Kayla se grăbi să răspundă:

— Bătrân de o zi, bineînţeles.

— Adică era un bebeluş de o zi? întrebă mama.

— Nu, era om mare. Dar avea totuşi numai o zi. Nu? Tata râse.

— E destul de derutant. Când l-a creat pe Adam, Dumnezeu l-a făcut adult. Ca şi cum Adam ar fi avut deja douăzeci sau treizeci de ani. Poate că Dumnezeu a făcut la fel şi cu planeta Pământ.

— Ce vrei să spui? întrebă Kayla.

— Poate că El a creat lumea având deja o vârstă de milioane de ani, i-am răspuns eu. Ar putea Dumnezeu să facă asta, tată?

— Cred că El poate face orice vrea. Poate că a creat Pământul la fel cum ar fi arătat o planetă de milioane de ani.

Mi-am scos carneţelul să scriu.

— Şi care-i al doilea mod în care s-ar putea explica de ce au dreptate cei care cred în vârsta de milioane de ani a lumii?

— Pentru asta avem nevoie de o Biblie. Draga mea, ţi-ai luat-o pe a ta? Văd că ai adus-o. Bun. Să-l lăsăm pe Alex să citească primele două versete din Geneza, care sunt de fapt şi primele două versete din Biblie.

Alex le găsi şi citi rar:

— La început, Dumnezeu a creat cerurile şi pământul. Pământul era fără formă şi gol; şi era întuneric peste faţa adâncului de ape. Iar Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor.

— Mulţumesc, Alex. Citeşti foarte bine. Ei, ce aflăm din aceste versete? Nu uitaţi, Dumnezeu nu începuse încă prima zi a creaţiunii. Dar ce anume se spune că exista deja?

M-am gândit puţin.

— Ei bine, într-adevăr exista deja ceva. Era „fără formă şi gol", orice o fi însemnând asta.

— Înseamnă că nu fusese încă modelat, finisat, şi că nu se mai afla şi nici nu creştea nimic altceva pe el. Ce mai spun versetele?

— Că Duhul lui Dumnezeu era acolo, adăugă Kayla.

— Aşa este. Şi ce făcea El?

Fulgerător, răspunsul mă izbi ca un duş rece.

— Apă! Se mişca pe deasupra apelor – dar Dumnezeu încă nu începuse să creeze nimic.

— Aşa-i, Zack, spuse tata. Înainte de săptămâna Creaţiunii, lumea era încă neterminată, dar exista şi era acoperită de ape. Poate că a fost în felul următor: poate că atunci când a început să creeze Universul, Dumnezeu a lucrat mai întâi la alte părţi ale acestuia şi nu s-a apucat să modeleze îndată Pământul. Aşa că a lăsat un bulgăre de materie să aştepte undeva, într-un colţ al Universului – cum lăsaţi voi câte un bulgăraş de plastilină mai la marginea mesei, până terminaţi de modelat restul şi vă apucaţi să lucraţi şi cu el.

Mi se părea foarte logic.

— Vrei să spui că El a aşteptat, iar când a sosit clipa potrivită a creat restul de lucruri despre care vorbeşte Geneza.

— Exact. Aşadar, motivul pentru care rocile le par cercetătorilor

atât de vechi este că, poate, chiar au o vârstă de milioane de ani. Poate că ele sunt o parte din materialul folosit de Dumnezeu la crearea lumii.

Mai târziu, la întoarcere, am început să avem probleme. Da, desigur, din nou microbuzul. Când am ajuns la Cedar Breaks, pur şi simplu n-a mai vrut să înainteze.

— O să aşteptăm aici să se răcească motorul, i-a spus tata mamei. Dacă n-ar fi deja întuneric, ai putea vedea şi tu în josul văii.

— E în regulă, nu mă deranjează deloc, a zis ea. Mă întreb cât de mult va trebui să aşteptăm. Se face târziu.

Am tot aşteptat, însă de data asta n-a folosit la nimic. Maşina nu mai voia deloc să urce coasta muntelui.

— O să încerc s-o împing, în timp ce conduci tu, i-a spus tata mamei, coborând din maşină.

— Crezi că-i o idee bună? l-a întrebat ea, trecând pe locul şoferului.

— E singura idee pe care o mai am, a răspuns tata.

Apoi a început să împingă din spate, în vreme ce mama apăsa pe accelerator, dar tot nu ne-am urnit din loc.

— Mai am eu o idee, a spus mama când tata a urcat din nou în maşină. Hai să ne rugăm.

Şi s-a rugat.

— Tată din ceruri, te rugăm să ne ajuţi să ne întoarcem cu bine. Ajută-ne să trecem cu maşina peste munte. Îţi mulţumim, în numele lui Iisus. Amin.

Am stat şi am aşteptat.

— Dacă am putea să urcăm doar panta asta abruptă, pe urmă am merge la vale către Brian Head, a zis tata.

Deocamdată, o să închid carneţelul. Se pare că am dat de necaz. Poate ar fi de folos să cobor şi eu din maşină şi s-o împing. Sau poate că o să ne petrecem noaptea aici, pe marginea drumului.

Lucruri interesante pe care le-am văzut

— Un tunel de un kilometru şi jumătate

— Căprioare lângă râu

— Pereţii înalţi şi drepţi ai unui canion

Cuvinte importante

— *Datare radiometrică:* 0 metodă prin care cercetătorii măsoară vârsta rocilor şi a altor lucruri.

— „*Fără formă şi* gol”: Nemodelat sau nefinisat şi fără nimic pe el.

Indicii despre potopul lui Noe

Vârsta pământului: Oamenii de ştiinţă ar putea avea dreptate când spun că Pământul pare să aibă milioane de ani vechime. Poate că Dumnezeu a creat lumea deja cu o anumită vechime; sau poate că a creat-o din materia pe care o făcuse mai înainte, când lucra la alte părţi ale Universului.

CAPITOLUL XI

Îngeri şi „pieze rele”.

<Expediţie de studiu <Parcul9 fational<Bryce Canion, l) tah
19 iulie.

Bineînţeles că aş fi avut timp destul să-mi termin cerealele şi pâinea prăjită. Însă, ca de obicei, tata ne-a grăbit să plecăm, spunându-ne că o să întârziem, după care ne-a făcut să-l aşteptăm noi pe el. Aşa că acum suntem în microbuz, aşteptându-l. Şi, după noaptea trecută, nu prea cred că mai voia vreunul din noi să urce în maşină şi să meargă în vreo excursie.

Dar tata a spus că totul va merge bine de data asta. Sigur, tot aşa zicea şi ieri. Şi ştiţi foarte bine unde ne-a dus asta – am rămas blocaţi pe marginea drumului, la Cedăr Breaks, în plină noapte.

Însă ceea ce s-a întâmplat mai departe e de-a dreptul uimitor.

La câteva minute după ce mama s-a rugat pentru ajutor, tata şi cu mine am încercat din nou să împingem maşina. Dar tot n-am reuşit s-o pornim din loc. Apoi am încercat să-i facem ceva la motor.

— Ei, ne strigă Kayla de pe locul din spate, uite, vine o maşină! Din spate, se vedeau două faruri străpungând bezna. Erau ale unei maşini vechi de tot, uzate şi prăfuite. A tras pe dreapta în spatele nostru şi au coborât din ea doi bărbaţi. Când au intrat în lumina

farurilor, am văzut că şi ei păreau destul de bătrâni. Purtau nişte haine vechi şi murdare, iar feţele le erau şi ele murdare şi nerase. Am băgat de seamă că mama s-a aplecat şi a blocat uşa microbuzului.

— Aveţi vreun necaz, oameni buni?

Din spatele chipului neîngrijit se auzea o voce binevoitoare.

— Da. Maşina noastră n-are destulă putere pentru a trece de hopul ăsta. Noi stăm la Brian Head, aşa că dacă am putea urca această ultimă pantă, restul drumului ar fi mai uşor.

Tata vorbea pe un ton prietenos, explicându-le cum stăteau lucrurile.

— Aveţi cumva, din întâmplare, vreun lanţ sau vreo funie cu care ne-aţi putea remorca?

Omul privi spre tovarăşul lui, care scutură din cap.

— Nu, nu cred. Însă am putea să vă împingem, dacă barele de la maşinile noastre sunt la aceeaşi înălţime.

— Nu cred. Probabil că bara din spate, a microbuzului e montată mai sus decât bara maşinii dumneavoastră.

— Hai să încercăm şi-o să vedem, zise omul, urcând în maşină.

Se apropie de microbuz până când cele două bare aproape se atinseră.

— Ei, ce ziceţi de asta? Sunt cam la aceeaşi înălţime, spuse tata. Sunteţi siguri că vreţi să ne ajutaţi? Dacă maşina noastră alunecă doar puţin, ar putea s-o lovească pe a dumneavoastră.

— O să fie bine. Să încercăm, zise omul.

— OK, replică tata.

Am urcat în maşină, iar tata a deblocat frâna de mână şi a dus maneta schimbătorului de viteze în punctul mort.

— Eşti sigur că e o idee bună? a întrebat mama.

— Chiar dacă s-ar strica un pic bara, nu costă chiar aşa de mult. În orice caz, nu mai mult decât ar costa să chemăm un camion special, să ne remorcheze. Şi apoi, în felul ăsta poate ajungem totuşi acasă chiar în timpul nopţii.

Pe când vorbea, am simţit maşina celor doi izbindu-ne uşor, după care am început să urcăm încet panta.

Am început să câştigăm viteză, căci ne împingeau din ce în ce

mai tare. Apoi, pe o mică porţiune drumul coborî în loc să mai urce – iar microbuzul nostru o luă înaintea maşinii celei vechi. Tata băgă maneta în viteză şi apăsă la maxim pe acceleraţie. Dar – nimic! În cele din urmă, maşina cealaltă reuşi să ne ajungă din nou.

— Ţineţi-vă bine, că urmează o izbitură, spuse tata.

L-am apucat strâns pe Alex, care se uita în spate la cei doi. Maşina lor o lovi pe a noastră cu un zgomot surd, după care începură să ne împingă din nou. De data asta, maşinile au rămas una lângă alta până am reuşit să trecem peste creastă.

— Iată-ne! exclamă tata.

Microbuzul se îndepărta de maşina celor doi, luând-o la vale.

— O să reuşim! spuse şi mama.

Am aruncat o privire înapoi spre maşina rămasă în urmă la o oarecare distanţă. Alex încă se mai uita fix la cei doi.

— Aş vrea să ne oprim ca să le mulţumim, zise mama.

— N-ar fi înţelept să ne oprim tocmai acum. În afară de asta, nu-mi amintesc de niciun loc în care să putem parca înainte de a ajunge în oraş. Când o s-ajungem, o să ne oprim să le mulţumim.

— Au dispărut, zise Alex.

— Poftim?!

— Nu mai sunt în spatele nostru. Nu li se mai văd farurile. Alex se uita mai departe către locul în care fuseseră.

— Bine, dar *trebuie* să fie acolo! N-aveau loc să întoarcă, nu? Şi nici nu-s case pe-aici, în care să fi putut intra.

Nu înţelegeam ce se întâmplase. Dar Alex găsise o explicaţie.

— Sunt sigur că au fost nişte îngeri, pe care i-a trimis Dumnezeu să ne ajute.

Pentru un minut, nimeni n-a mai spus nimic. Rămăsesem pur şi simplu cu gura căscată. Apoi mama spuse liniştită:

— Ce-i drept, L-am rugat pe Dumnezeu să ne ajute.

Pe când scoteam bagajele din maşină, l-am văzut pe tata cercetând îndeaproape bara din spate. După care, şi-a ridicat privirea spre mine:

— Nu se vede nici măcar o zgârietură sau o îndoitură cât de mică, îmi spuse.

— Şi chiar crezi că au fost nişte îngeri, tată?

— Hmmm, seamănă întrucâtva cu istoria potopului, Zack. *Trebuie* să crezi ceva. Te poţi uita la dovezi şi poţi apoi hotărî să crezi că pur şi simplu am avut noroc. S-a întâmplat, aşa, din senin, ca ei tocmai să treacă pe acolo, şi tot întâmplare a fost că bara de la maşina lor se potrivea cu a noastră. Tot noroc am avut şi când ne-au ciocnit din spate, dar n-a rămas nicio urmă pe bara noastră. Şi desigur că la sfârşit au luat-o pe un alt drum, pe care noi nu l-am observat, sau au întors şi au luat-o din nou spre locul de unde au apărut prima dată.

— Sau, continuă tata, te poţi uita la aceleaşi dovezi şi poţi apoi hotărî să crezi că oricine sau orice ar fi fost, Dumnezeu a fost cel care i-a trimis să ne ajute.

În orice caz, ca să revin la dimineaţa de azi, într-un târziu tata a reuşit să vină şi el şi am pornit-o după ceilalţi pentru lecţia ce urma să se desfăşoare în Bryce Canyon. Seamănă cu Cedar Breaks, numai că este şi mai mare, şi mai viu colorat. Iar stâncile au, bineînţeles, forme şi mai ciudate. Unul din profesorii tatii începu să ne explice.

— În Bryce Canyon se pot vedea mai mult de şaizeci de nuanţe de roşu, roz, arămiu şi bej. Aceste fâşii colorate par să-şi schimbe nuanţa pe măsură ce soarele înaintează pe cer. Unele din văile aflate între aceste creste colorate au peste 350 de metri adâncime.

Apoi arătă spre formaţiunile de rocă.

— Unii oameni văd forma unor trepte, castele sau chiar animale, însă celor mai neobişnuite dintre ele oamenii le spun „pieze rele”.

— Eu cred că seamănă cu nişte castele, spuse mama, cu o privire visătoare. Nişte castele minunate, colorate în roşu şi roz.

Ştiam eu dinainte că aveau să-i placă stâncile. Totuşi, nu se apropia deloc de muchia prăpăstiei. Oricum, mie mi se părea că arătau mai degrabă a „pieze rele”.

— Ceea ce vreau să observaţi, continuă profesorul, este stratul acela crem, aproape de partea superioară a peretelui canionului. Stratul se întinde pe suprafaţa a patru state. În unele locuri, se vede cum a fost împins în sus la formarea munţilor. În alte locuri, a fost erodat de vânturi şi ploi. El se întinde, însă, aşa cum spuneam, pe mai mult de 380.000 de kilometri pătraţi.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă cineva.

— Singurul loc în care s-ar putea forma în prezent un astfel de strat este pe fundul oceanului. Numai sub apă ar fi condiţii similare pe o suprafaţă atât de mare. Ceea ce vreau să spun este că modul cel mai bun de a explica în ce fel s-a format un astfel de strat imens de rocă este…

Aţi ghicit. Potopul lui Noe.

Pe când ne îndreptam spre hotel, tata puse o întrebare:

— Zack, îţi aminteşti ciotul plutitor pe care l-am văzut în primul camping unde ne-am făcut tabăra?

Nu mi-l mai aduceam aminte.

— Stai o clipă.

Mi-am răsfoit carneţelul, până am dat de primele pagini. Şi l-am găsit, „un ciot cu rădăcină, care plutea”. I-am răspuns tatii:

— Da, mi-l amintesc. Am aruncat în el cu pietre. Şi ne întrebam dacă cioturile plutesc întotdeauna vertical.

— Aşa-i. Ţi-aminteşti ce este lemnul pietrificat? Lemn care s-a transformat în rocă. Ei bine, oamenii de ştiinţă erau nedumeriţi de nişte buşteni şi cioturi pietrificate pe care le-au găsit în Parcul Naţional Yellowstone. Acestea erau curioase din cauză că aşa de multe din ele se aflau în poziţie verticală. De obicei, arborii pietrificaţi sunt găsiţi căzuţi la pământ, cu rădăcinile în aer sau rupte.

— Iar cioturile de care vorbeai erau toate în picioare, la fel ca atunci când creşteau? l-am întrebat.

— Da, zise tata. Iar oamenii de ştiinţă ştiu că nu s-au pietrificat în timp ce creşteau. Prin urmare, de ce atât de multe se află în picioare?

Răspunsul ăsta îl ştiam.

— Pentru că au plutit pe apă, poate chiar pe apele potopului lui Noe.

— Mi se pare un răspuns bun, fu tata de acord.

Iată motivul pentru care orice detectiv bun are un carneţel, în care scrie mereu. Nu se ştie niciodată când o ciudăţenie se poate dovedi un indiciu important.

Lucruri interesante pe care le-am văzut

„Pieze rele" – sau nişte castele colorate în roşu şi roz

(Poate) Doi îngeri

Cuvinte importante

— ***Lemn pietrificat;*** Lemn care s-a transformat în rocă, la fel ca fosilele.

Indicii despre potopul lui Noe

— Straturi *de rocă gigantice:* Unele straturi de rocă acopgrg suprafeţe imense.

Cel mai probabil, sub apă s-ar fi putut forma astfel de straturi uriaşe. Cea mai bună explicaţie pentru modul în care o zonă atât de întinsă a ajuns să fie acoperită uniform de ape este potopul lui Noe.

Buşteni şi cioturi pietrificate: E posibil ca cioturile care se află în poziţie verticală să fi plutit pe apele potopului, până au fost îngropate în mâl.

CAPITOLUL XII

Indiciile din Marele Canion

Expediţie de studiu <Parcul Naţional „Marele Canion", Jlrizona

21 iulie.

— Tata, ce-ai făcut la motor, de merge aşa de bine? am întrebat, scoţându-mi carneţelul.

Aproape ajunseserăm la Marele Canion, pe un drum plin de serpentine. Maşina nu ne mai făcuse probleme de două zile, de fapt.

— N-am făcut decât să ridic capota şi să ajustez câte ceva cu ciocanul, zise tata făcându-mi cu ochiul. Acum n-o să mai îndrăznească să ne facă necazuri.

Aşa a şi fost şi, curând, parcam la Marele Canion. Vă spun un lucru: Marele Canion e cu adevărat mare. Când am văzut celelalte canioane, am crezut că sunt uimitoare, dar acesta le face să pară nişte biete crăpături în trotuar. Unul din profesorii tatii ne-a explicat cât de mare e Marele Canion.

— De pe această parte unde ne aflăm, creasta de nord, puteţi

vedea creasta de sud, pentru că nu e decât la vreo şaisprezece kilometri depărtare, în unele locuri însă, canionul are o lăţime de douăzeci şi nouă de kilometri.

— Ooo! făcurăm toţi.

— Marele Canion are o lungime de peste 440 de kilometri. În unele locuri, adâncimea lui atinge un kilometru şi jumătate. Panglica aceea verzuie care de-abia se vede pe fundul canionului este râul Colorado. Dungile colorate de pe pereţii canionului ne arată care sunt diferitele straturi de rocă de sub picioarele noastre. Aceste straturi s-au depus unul peste altul, la fel ca straturile de glazură pe un tort de ciocolată. Iar asta s-a întâmplat fie în cursul a milioane de ani, fie la potop.

După ce a terminat, am rămas privind în jos la râu, înmărmurit. Un lucru era sigur: pentru a săpa o vale atât de mare, a fost nevoie fie de tare multă apă, fie de un timp foarte lung.

— Hei, Zack, mă strigă tata, vino încoace! Vreau să-ţi arăt ceva. Am alergat spre locul unde stătea el, aproape de margine.

— Vezi stratul acela gros de rocă maronie din peretele canionului? M-am uitat într-acolo.

— OK. Ce-i cu el?

— Vezi şi dunga albă de deasupra lui? Vezi cum se întinde deasupra celei maronii, perfect netedă şi egală, ca o copertă albă a unei cărţi cu pagini maro?

Am luat binoclul lui ca să urmăresc cele două benzi de-a lungul peretelui canionului, cât de departe am putut.

— Da. Şi?

— Între ele sunt cincisprezece milioane de ani!

— Poftim?!

Eram în ceaţă. N-aveam nici cea mai mică idee ce voia tata să spună.

— După vârstele pe care cred oamenii de ştiinţă că le au cele două straturi, după depunerea celui maroniu au trecut cincisprezece milioane de ani, înainte ca peste el să se depună stratul alb.

— Şi ce dacă?

— Dar uită-te cât sunt de netede! Tot nu înţelegeam.

— Stai să-ţi explic altfel, îmi spuse tata. Dacă ţi-aş aranja un teren de baschet acasă, aş măsura locul, aş face nişte margini din scânduri în jurul lui şi aş turna ciment. După care aş netezi cimentul, până suprafaţa ar fi complet dreaptă.

— Pare o idee bună! Hai s-o facem când ne întoarcem! am zis eu. Tata doar dădu din cap şi continuă:

— Apoi ar trebui să încercăm să nu lăsăm pe nimeni şi nimic să intre sau să cadă acolo, până s-ar usca şi s-ar întări cimentul, aşa-i? Orice om, pisică sau câine care ar trece peste el ar lăsa nişte urme. Până şi beţele sau frunzele care ar putea cădea ar lăsa adâncituri şi denivelări în ciment.

— Şi de cât timp ar fi nevoie ca să se usuce şi să se întărească?

— Probabil că una, două zile. Dar dacă ar dura una sau două săptămâni? Crezi că am mai reuşi să nu lăsăm nimic să cadă?

— Poate că da, am zis eu.

— Dar dacă ar ploua? Ploaia ar putea spăla o parte din cimentul încă moale.

— Dar poate că n-ar ploua tocmai în alea două săptămâni, i-am spus.

— OK. Dar ce-ai zice dacă ar fi nevoie de un an sau chiar doi? Am mai putea să-l păstrăm neted atâta vreme?

— În niciun caz. Până atunci, ar rămâne tot felul de urme, adâncituri şi găuri pe suprafaţa lui.

Eram sigur că aşa s-ar fi întâmplat. La fel şi tata.

— Ai dreptate. Acum ia gândeşte-te din nou la straturile de rocă de acolo. Primul s-a depus cel maroniu şi, un timp, a fost moale. Şi chiar şi după ce s-a întărit, ploaia, vânturile şi nisipul l-ar fi erodat, făcându-l neregulat, de grosime diferită în diferite locuri.

— OK. Şi cât timp spun ei că a stat stratul maroniu neacoperit până să se depună peste el cel alb?

— Cincisprezece milioane de ani. Într-un fel sau altul, a stat aşa, în soare, ca şi în ploaie, şi totuşi a rămas neted şi regulat, de grosime egală, până să se formeze deasupra lui stratul cel alb.

— Dar asta n-are sens, am spus. Până atunci, ar fi trebuit să fie erodat în multe locuri.

— Are mult mai mult sens să te gândeşti că amândouă straturile s-au depus imediat unul după celălalt, atunci când o mare inundaţie a antrenat o cantitate apreciabilă de noroi şi mâl.

Mai târziu, pe drumul de întoarcere, tata mi-a spus mai multe despre straturile de rocă.

— Oamenii de ştiinţă încearcă să determine cu câtă vreme în urmă a trăit un animal în funcţie de stratul în care au găsit resturile lui fosilizate. Nu uita că fosilele se formează atunci când un animal moare şi este acoperit de nisip sau mâl. Mai târziu, când nisipul sau mâlul se transformă în rocă, scheletul animalului sau carapacea lui se transformă şi ele în rocă. Fosilele se mai pot forma şi ca urmele de dinozaur pe care le-am văzut în Texas.

— Ca şi cum ar trece o pisică peste cimentul moale, iar urmele ei ar rămâne şi după ce acesta se întăreşte.

Ştiam cum. Aleea din faţa casei lui Bobby are nişte urme de pisică întipărite în ea.

— Aşa este. Prin urmare, când un cercetător găseşte o fosilă într-un strat de rocă, îşi spune: „Stratul ăsta s-a format acum douăzeci de milioane de ani, deci animalul a trăit tot cu douăzeci de milioane de ani în urmă”.

— Sună logic, am zis eu.

— Poate că da, spuse tata, dar ascultă mai departe. Cele mai recente fosile pe care le-au găsit cercetătorii aparţin unui animal pe care l-au numit tuatara, o reptilă ce seamănă cu o şopârlă. Aceste fosile se aflau într-un strat pe care ei îl credeau vechi de 135 de milioane de ani. Aşa că s-au gândit că tuatara a dispărut cu 135 de milioane de ani în urmă – asta până în ziua în care au fost descoperite câteva tuatara vii pe o insulă din Noua Zeelandă.

— Vii de-adevăratelea?

— Da. Şi nu arătau prea schimbate faţă de fosile. În concluzie, nu întotdeauna ajută să foloseşti fosilele pentru a decide cât de demult a trăit un anumit animal.

— Dacă unele din animalele care trăiesc în ziua de azi arată aproape la fel ca fosilele speciei lor, atunci fie că animalele nu se schimbă chiar aşa de mult de-a lungul timpului, fie că nici n-a trecut

chiar atâta timp, am spus.

— Nu mi-e deloc greu să cred că animalele arată în prezent la fel ca înainte de potopul lui Noe, fu tata de acord. De fapt, cred că e cât se poate de logic să fie aşa.

Scriam în carneţel, când deodată vorbi şi Alex:

— Tati, mi-e dor de câinele nostru, Murphy. Crezi că face bine?

— În curând o să poţi vedea chiar tu ce face. Mâine plecăm spre casă.

— Şi o să conducem tot drumul până acasă fără să mai oprim deloc? întrebă Kayla.

— Nu, mai sunt multe locuri în care să oprim şi să vedem tot felul de lucruri interesante, răspunse tata. Însă trebuie s-o pornim pe drumul spre casă. Ce spui, detective? Cum stai cu cazul pe care trebuia să-l rezolvi? Eşti pe terminate? Ne putem întoarce?

M-am uitat prin carneţelul meu de notiţe aproape plin.

— Să ne întoarcem. Acum am destule de spus despre ştiinţă şi Biblie.

Lucruri interesante pe care le-am văzut

Un canion foarte, foarte mare Straturi de rocă semănând cu glazura de pe tort

Un râu ca o panglică verzuie

Cuvinte importante

— ***Fosilă:*** Ceea ce mai rămâne după ce un schelet, un corp sau mâlul din jurul unei urme se transformă în rocă.

Tuatara: Un fel de reptilă care arată la fel ca rudele ei fosilizate „cu 135 de milioane de ani în urmă".

Indicii despre potopul lui Noe

Fosilele vii*:* Fie ci tuatara nu s-a prea schimbat în cele 13 5 de milioane de ani, fie că a trecut mult mai puţin timp.

Straturile de rocă ***netede*** şi ***uniforme:*** Cum ar putea FI atât de? netede „şi uniforme pe suprafaţa de contact dintre ele, dacă nu" s-au depus imediat unul după altul?

CAPITOLUL XIII

Cazul e rezolvat

<Pe autostrada

Undeva în vâstdvwgând

25 iulie.

Nu sunt prea sigur ce anume m-a trezit – scârţâitul frânelor sau valiza care mi-a căzut în cap.

— Ce se întâmplă?

Am dat valiza la o parte şi am încercat să mă ridic. Maşina era oprită pe marginea şoselei. Tata tocmai închise uşa când eu mă ridicam în capul oaselor. Trecu pe lângă fereastra mea, îndreptându-se spre spatele maşinii.

Mama se întoarse şi îmi zâmbi:

— E totul în regulă, Zack. Un căprior a sărit în faţa noastră, dar am reuşit să-l evităm – cel puţin aşa cred. Kayla, tu eşti bine?

Am tras de sacul de dormit de pe locul unde dormea sora mea.

— Kayla? Mai eşti acolo?

De sub pătură se auzi vocea ei somnoroasă:

— Mami, spune-i lui Zack să nu-mi mai arunce tot felul de lucruri în cap. Încerc să dorm!

Am privit spre mama. Râdea.

— Cred că se simte bine şi Kayla! Unde-o fi Alex? El ce-o fi făcând?

M-am uitat spre locul lui Alex. Nici măcar nu se oprise din sforăit.

— Doarme, mamă.

E nevoie de mult mai mult decât o oprire bruscă (cât pe-aci un accident!) pentru a-l trezi pe el. Cred că aşa-s fraţii mai mici. Tata urcă în maşină.

— Cred că am reuşit să ocolim căpriorul. Nu l-am văzut nici pe el, şi nici vreo urmă pe maşină. Dar a scăpat ca prin urechile acului! Mă bucur că mai sunt numai două ceasuri până acasă.

Nu ştiu de ce, dar nu-mi mai era somn. Mama, însă, căsca.

— Mami, dacă ţi-e somn, pot să stau eu în faţă, ca tu să te

odihneşti aici în spate.

— Mersi, Zack. Mi-e tare somn.

M-ama trecu pe locul din spate, iar eu, pe cel din faţă. Ceasul de pe bord arăta miezul nopţii.

— Băiete, vezi să-ţi pui centura de siguranţă, zise tata, pe când eu mă aşezam cât mai confortabil, cu carneţelul în braţe şi o pernă la spate.

— Ei bine, detectiv Zack, mă întrebă el, eşti gata să închizi cazul? Crezi că e adevărată istoria biblică a potopului?

Mi-am răsfoit carneţelul.

— Când vezi cum este alcătuit Pământul, potopul lui Noe e cea mai logică explicaţie. În privinţa straturilor de rocă şi a canioanelor adânci, cel mai bun răspuns îl are Biblia. Dacă priveşti în jur, vezi peste tot indicii şi dovezi că potopul cel mare a fost real.

— Şi ce crezi că va spune Bobby? O să creadă şi el că povestirea despre potop e adevărată?

Mi-am fluturat în aer carneţelul.

— E musai! După ce o să-i arăt toate indiciile astea, o să ştie şi el că am avut dreptate.

— Zack, care-i cea mai mare diferenţă între tine şi Bobby? mă întrebă tata, continuând să privească drept înainte.

— Păi… El e cu vreo doi centimetri mai înalt ca mine. Şi mergem la şcoli diferite şi… probabil credem lucruri diferite.

— Cea mai mare diferenţă este că tu ai fost educat să crezi în Dumnezeu, în timp ce Bobby nu. El a fost întotdeauna învăţat că ştiinţa şi cercetătorii au toate răspunsurile la întrebările importante, cum ar fi de unde venim noi, oamenii, şi de ce existăm pe pământ.

— Dar ideea lui cu „milioanele de ani” nu se potriveşte cu multe dintre indicii! Sunt o grămadă de întrebări la care nu poate da un răspuns. Are probleme mari de tot!

Eram sigur că şi Bobby avea să-şi dea seama de asta. 92

Cazul e rezolvat

— Ce se întâmplă dacă cineva nu crede în Dumnezeu? m-a întrebat tata cu glas liniştit.

A trebuit să mă gândesc la asta o vreme. Potopul nu s-a putut

produce decât dacă l-a hotărât Dumnezeu.

— Probabil că, dacă nu crezi în Dumnezeu, milioanele de ani ale evoluţiei sunt cea mai bună explicaţie pe care o poţi găsi.

— Mă tem că ai dreptate, mă aprobă tata. Dar crezi că Bobby va înţelege de ce tu crezi că potopul lui Noe a fost adevărat?

— Cred că da. Cel puţin va şti că este *posibil* să fi fost un potop. Am rămas tăcut câteva minute, privind stelele prin parbriz.

— Tată, de ce nu ne-a dat Dumnezeu nişte dovezi clare că potopul a fost real, aşa ca toată lumea să fie convinsă că Biblia e adevărată? N-ar fi fost mai simplu?

— Dumnezeu a creat întregul Univers pe baza a doua principii, Zack: dragoste şi libertate. El vrea ca toţi să fie liberi să aleagă în ce să creadă. Ne iubeşte atât de mult încât ne lasă să alegem, îmi explică tata. Dumnezeu nu forţează pe nimeni să creadă. El dă numai suficiente indicii ca oricine să poată crede, dacă alege s-o facă.

Eram nedumerit.

— Deci n-ar trebui să-i dovedesc lui Bobby că potopul a fost adevărat?

— Spune-i ce indicii ai găsit. Însă nu încerca să-l *faci* să creadă. Cel mai important lucru pe care i-l poţi arăta lui Bobby este că Dumnezeu există şi îl iubeşte, mai zise tata.

— Şi cum pot face asta?

— Pur şi simplu fiind prietenul lui şi purtându-te blând cu el, răspunse tata. Şi, când se iveşte vreo şansă, spune-i despre Dumnezeu.

— Să-l mai invit şi la biserică din când în când? Tata dădu din cap.

— Sigur. Acum, de ce nu te culci un pic?

— Bine. Dar vreau întâi să mai scriu câteva lucruri în carneţel.

Am îndreptat lumina lanternei spre ultimele pagini ale carneţelului, pentru a vedea să scriu.

Este logic ca un potop care a acoperit întreaga lume să fi lăsat unele indicii. Nu se poate să vină aşa un dezastru fără să lase nicio urmă! Aşa încât nu mă mir deloc că oamenii de ştiinţă au descoperit dovezi despre potop.

Cred că tata are dreptate. Eu cred că toate aceste indicii

dovedesc că potopul lui Noe a fost adevărat, pentru că eu cred în Dumnezeu. Când te gândeşti la toate indiciile, e uşor de crezut ce spune Biblia. Sunt bucuros că ştiu adevărul şi sunt bucuros că ştiu că Dumnezeu mă iubeşte. Îmi pare bine că am aflat că El nu forţează pe nimeni să creadă. Mă lasă pe mine să aleg singur.

Cred că pur şi simplu aşa este El.

Ia staţi o clipă! Iar mi se stinge lanterna! Să-i mai cer oare tatii alte baterii? Nu, mai bine aştept până mâine. O să închei atunci.

Lucruri interesante pe care le-am văzut

Am văzut că, în comp araţie cu

Biblia, ideea evoluţionistă cu milioanele de ani e o idee slabă.

Am văzut că lucrul ce 1 mai important este să aflăm că Dumnezeu există cu adevărat şi că ne iubeşte.

Cuvinte importante

Dragoste: Ceea ce are Dumnezeu pentru toţi.

Libertate: Poţi să a legi singur ce să crezi.

Indicii despre potopul lui Noe

Concluzia mea: Indiciile nu demonstrează că potopul lui Noe s-a întâmplat cu adevărat, dar toate dove zile pe care le-am văzut mă fac să cred că aşa a fost.

Tata, iar am nevoie de baterii noi. Dar nu-i nicio grabă – afară de cazul în care plecăm din nou în excursie.

Nimeni nu crede ca Noe şi potopul din vechime au existat cu adevărat!"

Zack nu-şi putea crede urechilor. Bobby, cel mai bun prieten al său, încercase să-i spună că potopul lui Noe nu s-a întâmplat în realitate – şi că istorisirile din Biblie nu sunt decât poveşti! Oare avea Bobby dreptate?

Tatăl lui Zack face planuri pentru o excursie în Utah, pentru a participa la un curs special despre potop, ocazie cu care se naşte şi detectivul Zack.

Înarmat cu un carneţel de nădejde şi şapca de detectiv, Zack începe o călătorie uimitoare alături de familia sa, vizitând peşteri

enorme, în care picăturile de apă au modelat formaţiuni ciudate, foste albii de râuri, în care se pot vedea întipărite urme uriaşe de dinozaur, şi vârfuri de munte pe care se găsesc scoici, încrustate în rocă!

Detectivul Zack şi secretul potopului lui Noe este o povestire plină de dinamism ce întăreşte credinţa în Biblie, captivând totodată imaginaţia minţilor tinere care tânjesc după aventură.

Cu siguranţă – o carte favorită a copiilor de toate vârstele!

fişteptaţi noile peripeţii ale detectivului Zack!

ISBN 973 – 9484 – 53 – 0